

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

1

Τὸ Νησί
τῶν Σκελετῶν

Τὸ Νησί τῶν Σκελετῶν

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Ἀπόδοσις:

Κ. ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο καπετάνιος τοῦ «Γκαλέγκα» διέσχιζε τὴν ἀποβάθρα γιὰ νὰ πάη στὸ καράδι του, ὅταν τὸν διπλάρωσε ὁ Πέντρο Βαλιέντε.

—Μὲ συγχώρης, καπετάνιε! Ἔμαθα πῶς τὸ «Γκαλέγκα» θὰ φύγῃ αὔριο μὲ φορτίο γιὰ τὴν Αὐστραλία. Μήπως ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς καμμιά θέσι στὸ καράδι σου;... Εἶμαι τῆς δουλειᾶς κι' ἐγώ...

—Δυστυχῶς!, τοῦ ἀπάντησε κοφτὰ ὁ ἄλλος, κυττάζοντας τὸν καπνιστὰ. Ἐχῶ μάλιστα καὶ περίσσιο πλήρωμα καὶ σκοπεύω νὰ ἀπολύσω δυὸ ναῦτες προτοῦ φύγω.

—Τότε, νὰ σὲ πληρώσω νὰ μὲ πάρῃς μαζί σου.

—Τὸ «Γκαλέγκα» δὲν εἶναι ἐπιβατικό! Δὲν παίρνω ποτὲ ἐπιβάτες. Ἡ ἀσφάλειά μου καλύπτει μόνον τοὺς κινδύνους μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων.

Δὲν χωροῦσε πιά νὰ ἐπιμένῃ. Ὁ Πέντρο Βαλιέντε ἤξερε καλὰ πῶς τοῦ ἔλεγε ψέματα ὁ ἄλλος καὶ μόνον λόγοι στοιχειώδους προνοίας τοῦ ὑπογόρευαν τὴν στάσι του αὐτῇ. Ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, οἱ κυβερνήτες τῶν φορτηγῶν καὶ τῶν ὀλιευτικῶν ἀπέφευγαν νὰ παίρνουν στὰ κρυφὰ ἐπιβάτες, ὅποια πληρωμὴ κι' ἂν τοὺς προσέφεραν. Κι' αὐτὸ γινόταν

λόγω της πολιτικής καταστάσεως της χώρας, ύστερα από το κίνημα του στρατηγού Κομπραντόρ. Ο Κομπραντόρ, που πολύ γρήγορα έγινε λαομίσητος, είδε να πολλαπλασιάζονται οι συνωμοσίες εναντίον του καθεστώτος του. Οι συνωμοτές χρησιμοποιοῦσαν κάθε μέσον για να μπαίνουν στο έδαφος της Δημοκρατίας του Σάν Ναβιντάντ ή να δραπέτσουν απ' αυτό. Οι επαναστατικοί πυρήνες βρίσκονταν έξω απ' τα σύνορα, μα οι σύνδεσμοί τους μπόρεσαν να δημιουργήσουν πάμπολλα παράνομα πόστα, απ' όπου έμπαιναν και έδγαιναν απ' τη χώρα αυτή. Ένας από τους καλύτερους δρόμους επικοινωνίας ήταν πάντα γι' αυτούς η θάλασσα και τα πολυάριθμα καράβια, που πήγαιναν στο λιμάνι της Άντιγκουέρα. Κατά τους πρώτους μήνες της προεδρίας του στρατηγού Κομπραντόρ, δεν περνούσε μέρα που να μην έφευγαν ή να μην έρχόνταν με κανένα φορτηγό στο Άντιγκουέρα ομάδες επαναστατών, που καμουφλαρίζονταν σαν μέλη του πληρώματός του. Το πρωτότυπο άλλωστε αυτό εμπόριο πλούτιζε μερικούς ναυτικούς και τους έκανε συνεόχους των επαναστατών. Ο Κομπραντόρ, που διακρινόταν για τη σκληρότητά του, δε δίστασε να πάρη κάθε μέτρο για να ξεριζώση την πληγή αυτή, που έπειλούσε το καθεστώς του. Ξαπόλυσε την αστυνομία στις αποβάθρες των λιμανιών με ρητή εντολή να τσακίζουν χωρίς οίκτο τους υπόπτους και να συλλαμβάνουν άμέσως τους παραβάτες πλοιαρχούς, χωρίς να δίνουν σημασία στην τυχόν ξένη ύπηκοότητά τους ή στις ένδεχόμενες διπλωματικές περιπλοκές.

Μέσα σ' έξη εβδομάδες, έντεκα ναυτικοί κρεμάστηκαν και πάνω από είκοσι φυλακίστηκαν στα κελιά των φρουρίων. Έτσι δόθηκε ένα σκληρό μάθημα στους άλλους κι' από τότε ανιόνταν κάθε βοήθεια στους οπαδούς του πρώην αρχηγού της χώρας αυτής, του Άντώνιο Μοράλντα. Δεν έπρόκειτο δέβαινα οι επαναστάτες να επαναφέρουν τον Άντώνιο Μοράλντα, γιατί εκείνος πέθανε στο δρόμο για την έξορία, μα θα επανέφεραν το γυιό του Ζουάν, που κανείς δεν ήξερε που είχε καταφύγει.

Για το λόγο αυτό κι' ο Πέντρο Βαλιέντε δε μπορούσε να βοηθί εκείνο το βράδυ ένα καράβι στο Άντιγκουέρα που να τον πάρη μαζί του προς τα νότια.

—Καπετάνιο μου, επέμενε, πές μου τότε κανένα άλλο καράβι, που θα δεχόταν να με πάρη μαζί και σύ δεν μπορείς να μου κάνης αυτή τη χάρι.

—Δεν ξέρω κανένα!

Έπειτα άρχισε να γαλάη σαν να του πέρασε απ' το μυαλό μια πολύ άστεία σκέψις.

—Μόνο ἂν θές νὰ κάνης τὴ γνωριμία τοῦ καπετάν Ντομίνγκο Ἀβιλάρ! Ἐκεῖνος πάντοτε ζητάει εἴτε τιμονιέρη, εἴτε μῦτσο, εἴτε μάγερ. Κανένας δὲ δέχεται νὰ μπαρκάρῃ μὲ τὸ σαράβολό του, γιατί φοβάται μὴ βουλιάξῃ πρὶν βγῇ ἀπ' τὸ λιμάνι... Ἡ ἀστυνομία τὸν ξέρει ἀπ' τὴν καλὴ καὶ ποτὲ δὲν πατάει στὸ καράβι του. Ξέρει πὼς κανένας συνωμότης, ὅσο θάρρος καὶ νὰ ἔχῃ, δὲ θὰ ρισκάρει νὰ βάλλῃ τὸ πόδι του πάνω στὴν κουβέρτα τῆς «Νίνας»... Μπορεῖς νὰ δοκιμάσης σὲ δαύτονε!

—Εὐχαριστῶ! Καὶ ποῦ βρίσκεται τὸ «Νίνα»;

—Τὸ πιὸ βρώμικο καὶ πιὸ σάπιο καράβι ποῦ θὰ ἐπαν-
τήσης στὴν ἄκρῃ τῆς σκάλας, αὐτὸ εἶναι τὸ «Νίνα»!... Ἄν-
τε, καλὴ τύχη!

—Γεῖά σου, καπετάνιο! Εὐχομαὶ ὁ Ντομίνγκο Ἀβιλάρ νὰ μὴ φοβάται τόσο τὰ σαῖνια τοῦ Κομπραντόρ, ὅσο τοῦ λόγου σου!

Ὁ καπετάνιος δίστασε γιὰ λίγο ἂν ἔπρεπε νὰ ἀπαντή-
σῃ στὴν προσβολὴ ποῦ τοῦ γινόταν ἢ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλί-
τσα του καὶ τὴν ἡσυχία του. Τέλος, τοῦ γύρισε μὲ περιφρό-
νησι τὴ ράχη γιατί νόμιζε πὼς ἦταν φρονιμώτερο ν' ἀποφύ-
γῃ κάθε κουβάντα μ' ἓναν ἄγνωστο, ποῦ τοῦ φαινόταν πολὺ
ὑπόπτος, μὲ τίς τρύπιες μπότες καὶ τὰ παλιά ρούχα του.

Ὁ Πέντρο Βαλιέντε ἔβαλε τὰ γέλια. Μάντευε τίς σκέ-
ψεις τοῦ ναυτικοῦ κι' ἀπὸ μέσα του τοῦ ἔδινε δίκη. Ἡ ὄλῃ
του ἐμφάνισις δὲ μπορούσε παρα νὰ κινήσῃ ὑποψίες. Τὸ κα-
πέλλο του μὲ τὸ φαρδὺ μπόρ, ἦταν στραπατσαρισμένο καὶ
κιτρινισμένο ἀπ' τίς βροχές, οἱ κυλόττες του εἶχαν χάσει
τὸ χρῶμα τους πιά καὶ τὸ ποικάμισό του ἦταν γεμάτο μπα-
λώματα. Ὅσο γιὰ τίς μπότες του, αὐτὲς ἦσαν τρύπιες καὶ
φαίνονταν τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν του.

Δὲν εἶχε πῶνω του ἄξιο φανερὸ ὄπλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα
μακρὺ κυνηγετικὸ μαχαίρι, ποῦ ἡ θήκη του, περασμένη στὴν
πέτσινη ζώνη του, κραμόταν κατὰ μῆκος τοῦ δεξιοῦ μηροῦ.
Παρὰ τὴν ἐμφάνισί του αὐτή, ὁ Πέντρο Βαλιέντε δὲν φαινό-
ταν ἀνθρώπος ποῦ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν πάρῃ ἀψήφιστα.
Ἦταν ψηλός, μὲ δυνατοὺς μῦς, μὲ σωματικὴ διάπλασι ἀ-
νόλογη πρὸς τὸ μπόϊ του. Τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ κοινωνικά
χαρακτηριστικά του, ὅσο κι' ἂν εἶχε μαυρίσει ἀπὸ τὸν ἥ-
λιο, διατηροῦσε πάντα μιὰ φινέτσα ποῦ τὸν ἔκοιμε πολὺ
συμπαθητικόν. Ἦταν καστανὸς καὶ τὰ μαῦρα του μάτια ἔ-
δειχναν ἐξυπνάδα συνδυασμένη μὲ ἐτοιμότητα πνεύματος.
Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικία του, δὲν ἔδειχνε πῶνω ἀπὸ εἴκοσι
χρονῶν.

Ὁ νέος ἀπομακρύνθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἄκρῃ
τοῦ λιμανιοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει ἓνας μακρὺς κυματοθραύστης.

Εύκολα βρήκε τὸ «Νίνα» ἀπὸ τὸ ξεθωριασμένο του χρώμα καὶ τὰ πολλὰ μπαλῶματά του.

Ὁ ναυτικὸς δὲν τὸν εἶχε γελάσει. Ἦταν πράγματι τὸ πιὸ ἄσχημο ἀπ' ὅλα τὰ καράβια τῆς Ἀντιγκουέρα. Ἦταν μιὰ γαλέτα τῶν 1.200 τόννων καὶ ταξίδευε εἴτε μὲ πανιά, εἴτε μὲ πετρέλαιο. Τὸ πᾶν πάνω σ' αὐτὴ φαινόταν φθαρμένο καὶ παλιό. Ὁ σκουριασμένος θώρακός της ἦταν προσωρινὰ μπαλωμένος σὲ πολλὰ μέρη. Τὰ κατώρτια καὶ τὰ ξάρτια της ἀσπρισμένα ἀπὸ τὸ ἅλατι, μόλις κρατιόνταν νὰ μὴ γείρουν. Τὰ διπλωμένα πανιά της φαίνονταν πῶς ἦταν ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα κομμάτια κακορραμένο карабόπανο. Πάνω στὴ γέφυρα, πλάκες ἀπὸ λαμαρίνα συγκρατοῦσαν τὰ μέρη ὅπου τὸ σάπισμα τῶν σανιδιῶν ἦταν ἐπικίνδυνο. Οἱ ἀλυσίδες τῶν ἀγκυρῶν καὶ τοῦ τιμονιοῦ εἶχαν φθαρῇ ἀπὸ τὴ χρῆσι καὶ τὸ θαλασσινὸ νερὸ σὲ σημεῖο ποὺ μόλις συγκρατιόνταν. Ἐπρεπε πράγματι νὰ δρίσκειται κανεὶς σὲ μεγάλη ἀνάγκη νὰ ταξιδέψῃ, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του σ' ἓνα τέτοιο σαπιοκάραβο.

Ακουμπισμένος στὴν κουραστή, ἓνας ἄνθρωπος εὐσωμος ἐκάπνιζε μιὰ κοντὴ πίπα κυττάζοντας πρὸς τὴν παραλία. Φοροῦσε μιὰ στενὴ ναυτικὴ φανέλλα καὶ τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν τετράγωνο μὲ χαρακτηριστικὰ κακούργου, τὸ πλαισίωνε μιὰ μαύρη γενειάδα. Στὸ κεφάλι του φοροῦσε ἓνα κασκέτο μὲ γεῖσο, στολισμένο μὲ τρία χρυσὰ γαλόνια, πράγμα πού σήμαινε πῶς ἦταν ὁ κυβερνήτης τοῦ καραβιοῦ. Ἦταν πραγματικὰ ὁ καπετὰν Ντομίνγκο Ἀβιλάρ, ἀπημέλητος κι' αὐτὸς ὅπως τὸ καράβι του, μὰ κύριος, μετὰ τὸ Θεό, τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ὑπῆρχαν μέσα σ' αὐτό.

—Ἔ, ἀπ' τὸ «Νίνα»!, φώναξε ἀπ' τὸ μουράγιο ὁ Βαλιέντε.

—Τί τρέχει; Ἄν θές νὰ μοῦ μιλήσης, ἀνέβα πάνω. Ἐγώ

δὲν ἔχω καμμινὴν ὄρεξη νὰ κουνηθῶ ἀπ' τὴ θέσι μου γιὰ τὴν ἀφεντιά σου!

—Ὁ γέος πῆδησε σὲ μιὰ σανίδα, ποὺ χρησίμευε γιὰ σκάλα καὶ ποὺ κάτω ἀπ' τὸ βάρος του βούλιαξε ἐπικίνδυνα. Πέρασε στὸ κατὰστροφωμα καὶ δίχως πολλές τσιριμάνιες ἤρθε κι' ἀκούμπησε στὴν κουπαστή, πλαῖι στὸ ναυτικό.

—Ὁ καπετάν Ντομίνγκο 'Αδιλάρ;

—'Εγὼ εἶμαι! Ποιὸς ἄνεμος σ' ἔφερε ὥς τὸ τραμπάκουλό μου;

—Τὰ παραλές, καπετάνιο! Τὸ «Νίνα» εἶναι ἀκόμα ἓνα καλοστεκούμενο καράβι...

—'Αν ἔρχεσαι γιὰ νὰ μοῦ φουσκώσης τὰ μυαλά, μπορεῖς νὰ πᾶς καὶ πάλι τὰ μπρὸς πίσω! Καί, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἐδῶ μέσα ἐγὼ θὰ μιλάω καὶ θὰ σὲ ρωτῶ. Ξέρω γιὰτὶ ἤρθες. Ὅλοι ποὺ με διπλωρῶνουν μὲ τὸ μέλι στὰ χεῖλη κι' ἀρχίζουν μὲ τὸ νὰ μοῦ κάνουν κομπλιμέντα γιὰ τὴν κοιτάστασι τοῦ καραβιοῦ μου, ἔχουνε ὅλοι ἀνάγκη ἀπὸ μένα.... Δὲ χρειάζεται παρὰ νὰ σοῦ ρίξη κανεὶς μιὰ ματιά γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ἀλώνισες καμμιά δεκαπενταριὰ μέρες τὰ ρουμάνια καὶ τὰ βουνὰ μ' ὅλα τὰ μαντρόσκυλλα τῆς Δημοκρατίας τὸ κατόπι σου... Εἶσαι δραπέτης, συνωμότης τῆς κλίμας ποὺ πάει νὰ μπλέξῃ ὅσο περισσότερες χιλιάδες ναυτικούς μπορέσῃ καὶ νὰ τοὺς σπρώξῃ νὰ τὰ βάλλουν μὲ τὴν ἀστυνομία τοῦ Μεγάλου Κομπραντόρ! Ἄσε τὰ λόγια, σὲ μένα! Εἶμαι σίγουρος πὼς δὲ γελιέμαι σ' ὅτι λέω! Ἐπειτα τί ξέρεις νὰ κάνῃς στὸ καράβι; Γιὰ ἓναν ἄνθρωπο τῆς φάρας σου εἶναι πολὺ υγελικὰτὸ ζήτημα γὰ τοῦ ἀφήσῃ κανεὶς στὸ χέρι του τὸ τιμόνι. Ἐπειτα νὰ κάνετε τὸ μάγερα τὸ θεωρεῖτε πολὺ ταπεινωτικὸ γιὰ τὶς ἀφεντιές σας! Κι' ἔτσι τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σὲ δώλλω εἶναι οἱ μηχανές. Θὰ σκουπίζῃς, θὰ καθαρίζῃς τὶς σκουριές, θὰ λαδώνῃς τὶς μηχανές κι' αὐτό,, βέβαια, μὲ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ Μαρτὲν Καλλάντο... Φυσικὰ ἀπὸ μισθὸ δεκάρα τσακιστὴ: τὸ φαῖ σου καὶ παραφάνει! Στὴν πρώτη σκάλα ποὺ θὰ πιάσουμε, θὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὴ γωνιά... Σὺμφωνοι;

—Πέρα γιὰ πέρα καὶ... σ' εὐχαριστῶ, καπετάνιε!

—Ἄσε στὴν μπάντα τὰ εὐχαριστῶ!... Πὼς σὲ λένε; Μόλις ἀνακαλύψω πὼς δὲν μᾶς ἔδωσες τὸ ἀληθινὸ ὄνομά σου ἢ μοῦ ἔδωσες τίποτα ψεύτικα χορτιά, ἔχε το ὑπ' ὄψιν πὼς θὰ ἔχῃς μόνος τὴν εὐθύνη καὶ κάθε συνέπεια, ἂν μᾶς πιάσουν....

—Πέντρο Βολιέντε μὲ λένε καί....

—Φτάνει αὐτό! Δὲ σοῦ ζήτησα περισσότερες ἐξηγήσεις. Ἄντε κάτω νὰ σοῦ δώσῃ ὁ ἀρχιμάγεράς μας ὁ Σάμ κοινένα πιάτο ζεστὴ σούπα κι' ἔπειτα γραμμὴ ν' ἀνωλάβῃς τὴν ὑπὴ-

ρεσία σου. Τὸ «Νίνα» κάνει πανιά τὰ χαράματα γιὰ τὴ Μελβούρνη.

—Γιὰ τὴ Μελβούρνη! Τότε θὰ σὰς ἀφήσω σὰν πιάσετε στὰ νησιά Μαρτίζ, ἂν μὲ ξεμπαρκάρετε ἐκεῖ.

—Θέλεις νὰ πῆς ἂν δώση ὁ Θεὸς νὰ πιάσουμε ἐκεῖ καὶ δὲ μὰς στείλῃ κανένα σίφουνα νὰ μὰς διαλύσῃ!

Ἡ πρώτη συνομιλία μεταξὺ Βαλιέντε καὶ τοῦ καπετὰν Ἀβιλὰρ τέλειωσε μὲ τὰ ἐνθαρρυντικὰ αὐτὰ λόγια.

Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε πᾶνω ἀπ' τὴ γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντος, ὅταν τὸ «Νίνα» καθαντζάρισε τὴν ἄκρῃ τοῦ λιμενοδραχίονα. Ὁ Πέντρο Βαλιέντε, πού στεκόταν στὴν κουβέρτα, τὸ θεώρησε αὐτὸ ρεκόρ. Μὲ τὶς προσπάθειες τοῦ ρυμουλκοῦ πού τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὸ λιμάνι, ἡ γολέτα προχωροῦσε μὲ βογιητὰ καὶ τριξίματα. Οἱ ἄρμοί της ἔτριζαν καὶ τὰ ξάρτια της ἤτοιον λασκαρισμένα λές καὶ θὰ διαλύονταν μόλις τὰ φυσοῦσε ὁ ἄνεμος. Ὅταν ὅμως τὸ ρυμουλκὸ τὴν ἄφησε ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι καὶ σηκώθηκαν τὰ πανιά της, μιὰ περίεργη ἰσορροπία ἀποκαταστάθηκε μεταξὺ τῆς φορᾶς τῶν κυμάτων καὶ τῆς πηλῆς τοῦ ἀνέμου. Τὸ καράβι ἔπαψε νὰ τρίζῃ, πήρε μιὰν εὐστάθεια καὶ κάποια μεγαλοπρέπεια. Τὰ σανίδια του λές καὶ καρφώθηκαν γερά σπὸ σκελετό του. Τὸ «Νίνα» προχωροῦσε ἐμπρὸς σκίζοντας περήφανα τὰ κύματα.

Ὁ καπετὰν Ἀβιλὰρ χτύπησε φιλικὰ τὸν ὤμο τοῦ Βαλιέντε.

—Τὰ βλέπεις; Κάθε φορὰ τὸ ἴδιο γίνεται! "Ὅλοι τοὺς νομίζουν πὼς τὸ καράβι μου δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ ὡς τὴ σηματοῦρα τοῦ λιμανιοῦ κι' ἔπειτα σὰν βγαίνει στ' ἀνοιχτὰ καρδαμώνει καὶ παίζει μὲ τὰ κύματα σὰν νάναι κανένα θωρηκτὸ μάχης.... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς συχαίνεται τὰ ἥσυχα νερά, θέλει μεγάλα ρεύματα καὶ φουρτούνες. Αὐτὰ εἶναι τὸ στοιχεῖο του!... Εἶναι σπουδαῖο καράβι τὸ «Νίνα»!

Ὁ νέος δὲν τόλμησε νὰ τοῦ ἀντιμιλήσῃ. Μ' ὅλα αὐτὰ, μέσα του σκεφτόταν πὼς θὰ ἦταν μεγάλο κατόρθωμα νὰ πιάσουν στὰ νησιά Μαρτίζ.

Κι' ὅμως τὰ νησιά πρόβαλαν ἀπὸ μακριὰ ἔπειτα ἀπὸ ἕντεκα ὥρες ταξίδι καὶ μιὰ θύελλα γερὴ πού τοὺς βρῆκε σὰν παρνοῦσαν τὰ νησιά Σκαλαπάγκος. Μὲ τὴ θύελλα αὕτῃ δόθηκε στὸν Πέντρο Βαλιέντε ἡ εὐκαιρία νὰ δείξῃ τὴν ἱκανότητά του σὰν ναυτικοῦ, γιατί, στὴν πιὸ μεγάλη ἔντασι τῆς ἀνεμοθύελλας, ἀναπλήρωσε στὸ τιμῶνι τὸν ὑποπλοίαρχο πού ἕνα πελώριο κύμα τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ τὸν βρόντησε στὸ κατάστρωμα τραυματίζοντάς τον. Ἡ δραματικὴ αὕτῃ στιγμὴ σήκωσε πολὺ τὸν Βαλιέντε στὴν ἐκτίμησι τοῦ καπετὰν Ἀβιλὰρ.

Τὸ πρωΐ σὰν φάνηκαν τὰ νησιά, ὁ Βαλιέντε πήγε καὶ δρῆκε τὸν καπετάνιο πάνω στὴ γέφυρα.

—Καλῶς τὸ παιδί! Ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ μας ζυγώνει. Ἀπόψε θὰ κάνουμε σκόλα σ' ἓνα λιμάνι. Πρέπει νὰ πάρω πετρέλαιο. Βλέπεις ὅτι τὸ παληοκάραβό μας παρ' ὅσα τοῦ σούρνουνε σ' ἔφερε καλὰ ὡς ἐδῶ ποὺ ἤθελες.

—Καπετὰν Ἀβιλάρ, πόσα σοῦ στοιχίζει μιὰ μέρα ταξίδι;

—Ἐκατὸν πενήντα δολλάρια ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι κάλμα καὶ διακόσια ὅταν ἔχει μπουρίνι.

—Σοῦ δίνω τὰ διπλά καὶ σοῦ βάζω κι' ἀπὸ πάνω ἄλλα χίλια διακόσια δολλάρια ἂν δέχεσαι νὰ καθυστερήσης τρεῖς μέρες ἀπ' τὸ δρομολόγιό σου.

Ταυτόχρονα ἄφησε ἓνα δέμα μὲ χρήματα στὸ σκέπασμα τῆς πυξίδας. Ὁ ναυτικός ἄφησε τὴν πίπα του νὰ σβύσῃ καὶ τὰ μάτια του δὲν μπόρεσαν νὰ κρύψουν τὸ ξάφνιασμα ποὺ τοῦ προξένησε ἡ ἀπότομη αὐτὴ προσφορά.

—Δὲν ἤξερα πὼς μπάρκαρα στὸ καράβι μου ἓνα βαθύπλοτο!, εἶπε μὲ εἰρωνεῖα μόλις συνήλθε.

—Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κρίνῃ ἀπ' τὰ φαινόμενα. Παράδειγμα τὸ «Νίνα»!

—Καὶ σὰν πιὰ βρωμουδουλεῖα θὰ μοῦ ζητήσης νὰ κάνω γιὰ τόσα πολλὰ λεφτά;

—Μιὰ δουλεῖα ἀπολύτως τίμια. Θ' ἀλλάξης πορεῖα καὶ θὰ μ' ἀφήσης στὸ μέρος ποὺ θὰ σοῦ πῶ... Ἄ ξέχασα... Νὰ καὶ ἄλλα πεντακόσια δολλάρια γιὰ μιὰ βάρκα καὶ γιὰ τροφή γιὰ δυὸ μέρες ποὺ θὰ μοῦ δώσης.

Πρόσθεσε στὸ δέμα καὶ τὸ ποσὸ αὐτὸ κι' ἔπειτα ἔδειξε στὸ ναυτικὸ χάρτη μιὰ ὁσήμεντη κηλίδα ποὺ δὲν εἶχε κανένα ὄνομα, μὰ ποὺ πάντως ἀντιπροσώπευε ἓνα κομμάτι γῆς. Ὁ καπετὰν Ἀβιλάρ ἔμπηξε τίς φωνές.

—Ἐδῶ!... Τὸ ἤξερα πὼς ἦσαν βαρεμένοι στὸ μυαλό, μὰ ὡς τὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν τὸ φανταζόμουν! Ἐνα ἔρημο ξερονῆσι ὅπου οἱ ἀέρηδες κι' οἱ φουσκογεριές φέρανε κουκί-κουκί ξερὴ ἄμμο. Μιὰ γῆ ἐξορίσις, ἓνα νησί χαμένο μέσα στὸ πέλαγο ποὺ δὲν τὸ ζυγώνουν παρὰ μονάχα τ' ἀγριοπούλια τῆς θάλασσας. Ὅλο κι' ὅλο μερικὰ χιλιόμετρα ἄμμο, πολλοὶ σουβλεροὶ κι' ἀπότομοι βράχοι καὶ κομματὰ εἰκοσαριά ἐκτάρια δάση φτωχὰ γύρω ἀπὸ μιὰ λιμνούλα μὲ ἄλμυρὸ νερὸ ποὺ δὲν πίνεται.

—Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά!

—Ξέρεις πὼς τὰ μέρη αὐτὰ εἶναι ἐπικίνδυνα, γιατί εἶνε γεμάτα μὲ ὑφάλους ἀπὸ κοράλλια, καὶ πὼς οἱ θύελλες εἶναι ψωμοτύρι καθημερινὸ ἐκεῖ;

—Τότε ἂς δάλουμε κι' ἄλλα πεντακόσια δολλάρια γιὰ

πούς κινδύνους πού θά διατρέξη τὸ «Νίνα» ζυγώνοντας πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐξ ἄλλου, δὲ σοῦ ζητῶ νὰ ζυγώσης στὸ νησάκι αὐτό, μὰ νὰ μ' ἀφήσης μὲ τὴ θάρκα εἴκοσι μίλια μακριὰ ἀπ' τὴν παραλία του.

Ἡ θεὰ τῶν χαρτονομισμάτων πού ἔβαλε μπρὸς στὸν καπετάνιο ἐδάρυναν περισσότερο στὶς ἀποφάσεις του παρὰ οἱ δικαιολογίες τοῦ νέου.

— Ἐνα ξερονῆσι πού δὲν ἔχει κἄν ὄνομα!, εἶπε ξανά... Ξέρεις πῶς τὸ βάφτισαν οἱ λιγοστοὶ ναυτικοὶ πού τὸ ξέρουνε; Τὸ «Νησί τῶν Σκελετῶν»... Γιὰ τοὺς σκελετοὺς τῶν ναυαγῶν πού τοὺς ἀσπρίζει ὁ ἥλιος πάνω στὶς ἀμμουδιές του. Οἱ ναυαγοὶ πού θγαίνουν ἐκεῖ ἢ οἱ ἰθαγενεῖς πού τὸ μποροῦνι ξορίζει τὰ μονόξυλά τους στὰ κοτράνια αὐτά, εἶναι χαμένοι γιὰ πάντα... Πεθαίνουν ἀπ' τὴ δίψα μέσα σὲ λίγες μέρες, ἀφοῦ πρῶτα φαρμακωθοῦνε μὲ τὸ νερὸ τῆς λίμνης πού ἔχει ἐκεῖ πέρα.

— Ἐγὼ νομίζω πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσει πολὺ περισσότερο στὸ «Νησί τῶν Σκελετῶν». Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ θέμα μας. Δέχεσαι νὰ ἀλλάξης πορεία καὶ νὰ μ' ἀφήσης ἐκεῖ;

— Καὶ φυσικὰ δέχομαι!, μουρμούρισε ὁ Ἀβιλάρ. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἦμουν τρελλὸς γιὰ ν' ἀρνηθῶ τόσα λεφτά γιὰ μιὰ μικροαλλαγὴ τριῶν ἡμερῶν στὴν πορεία μου... Ἀπόψε θὰ πιάσουμε στὴ Νούκα—Χίβα κι' αὔριο τοῦ δίνουμε γιὰ τὸ ξερονῆσι σου...

Ετσι ὁ Πέντρο Βαλιέντε μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ πῶς, παρὰ τὴν ὄψι του σὰν ναυτικοῦ κατσούφη κι' ἀπότομου, ὁ καπετάν Ἀβιλάρ ἦταν ἄνθρωπος πολὺ εὐαίσθητος σπὶς χρηματικὲς προσφορές. Ἀπόδειξι γι' αὐτὸ εἶχε τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν τὸ «Νίνα» μπῆκε στὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Τουαμοτοῦ. Ὁ Ἀβιλάρ, μετὰ τὴ συνηθισμένη ἐπιθεώρησί του, ἦρθε καὶ τὸν δρῆκε πάνω στὴ γέφυρα.

— Ὡστε ἔχεις πάρει ἀπόφασι νὰ κάνης αὐτὴ τὴν τρέλλα;

— Ὅπωςδῆποτε! Αὔριο βράδυ, μόλις σκοτεινιάσει καὶ φτάσουμε μπρὸς τὸ ξερονῆσι, θὰ μοῦ ρίξης στὴ θάλασσα τὴ θάρκα καὶ θὰ τραβήξω γραμμὴ γιὰ ἐκεῖ.

‘Ο άλλος μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ τὸν κύτταξε κατάφατσα.

— Ένας πολίτης κακοντυμένος, πού μπαρκάρει στὸ χειρότερο καράβι τῆς Ἀντιγκουέρα, πού διευθύνει ἕνα καράβι σὰν παλιὸς θαλασσόλυκος, πού σκορπάζει δυὸ χιλιάδες δολάρια σὰν νὰ ἦτανε μιὰ δεκάρα, πού ζητάει νὰ τὸν ἀφήσουνε σὲ μιὰ ἔρημη στεριά... Αὐτὸ λέγεται, μὰ τὴν πίστι μου, μυστήριο μὲ τὰ ὅλα του!

— Καὶ εἶναι μυστήριο, καπετάνιε μου!

— Χωρὶς νὰ σοῦ φανῶ περίεργος, θὰ μπορούσα νὰ μάθω τί πᾶς νὰ σκαρώσης στὸ «Νησί τῶν Σκελετῶν»;

— Λυπάμαι πού δὲν μπορῶ νὰ σ’ ἀπαντήσω: πρόκειται γιὰ μιὰ δουλειὰ πού ἐνδιαφέρει μόνο ἑμένα.

— Μπᾶ!... Κι’ ἄλλους μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ! “Αν θυμάμαι κοιλὰ κεῖ κοντὰ στὸν ξερόβραχο αὐτὸ βούλιαξε πέρσι τὸ «Σάν Μπερνάντο».

— Μὴ σπᾶς τὰ μηνίγγια σου, καπετάν Ἀβιλάρ! Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ πάρης λόγια. Ἀρκέσου στὸ νὰ ἐκπληρώσης τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας κι’ ἔπειτα τράβα τὸ δρόμο σου γιὰ τὴ Μελδούρνη.

Προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸ ὕψος τοῦ ἐδιάφορο μὰ δὲν μπορούσε νὰ κρύψῃ μιὰ σκιά νευρικότητος κι’ ἀνυπομονησίας. ‘Ο Ἀβιλάρ ἦρθε στὸ συμπέρασμα ὅτι εἶχε πετύχει διὰ νὰ σ’ αὐτὸ πού τὸν ρώτησε κι’ ἀπομακρύνθηκε σιγοσφυρίζοντας.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς ἐννιά, διέταξε νὰ ρίξουν τὴ βάρκα στὴ θάλασσα μὲ τρόφιμα γιὰ δυὸ μέρες κι’ ἕνα βαρελάκι γλυκὸ νερό. ‘Ο Πέντρο Βαλιέντε ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ καπετάνιου καὶ τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος κι’ ἔπειτα γλύστρισε ἀπὸ ἕνα σκοινὶ στὴ βάρκα. Κάθισε στὰ κουπιὰ κι’ ἀπομακρύνθηκε ἀργὰ ἐνῶ ἡ «Νίνα» ἔβαζε πλώρη γιὰ τὰ δυτικά.

Πελώριοι βράχοι καὶ ὕφαλοι μὲ κοράλλια τριγύριζαν τὴν ἀκρογυαλιὰ τοῦ νησιοῦ. ‘Ο Βαλιέντε βρῆκε ἕνα πέρασμα καὶ προχώρησε προσεκτικὰ μέσα ἀπ’ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν τσακίσῃ τὰ πλευρὰ τῆς βάρκας τοῦ πάνω στὶς ξέρες. Κατὰ τὸ μεσημέρι βγῆκε σὲ μιὰν ἀμμουδερὴ ἀκρογυαλιὰ πού τὴν τσουρούφλιζε ὁ ἥλιος κι’ ἦταν σπαρμένη μὲ κομμάτια ἀπὸ κοράλλια πού εἶχαν φαγωθῇ ἀπ’ τὸν ἀέρα καὶ τὴ θάλασσα.

Τὸ νησί δὲν εἶχε ἕκτασι παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι τετραγωνικὰ χιλιάμετρα. Εἶχε σχεδὸν κυκλικὸ σχῆμα καὶ πρὸς τὸ κέντρο τοῦ ἀρχίζει ἕνα εἶδος ὑψίπεδου πού ἡ κορφή του ἦταν γαιμάτη ἐπὶ τροπικῇ βλάστησι. ‘Ο νέος σκέφτηκε πῶς ἡ λιμνούλα θὰ βρισκόταν πίσω ἀπ’ αὐτὸ τὸ δάσος, πού στὸ διάβα τῶν χιλιετηρίδων φύτρωσε καὶ ἀναπτύχθηκε

πάνω στους βράχους και στην άμμο. Σιγά-σιγά τὰ άπομεινάκια τών φυτών που σάπιζαν μετέβαλαν τὸ χέρσο ἔδαφος σὲ μιὰ γῆ γεμάτη θλάστησι, που τὴν ἔκανε γόνιμη ἢ ὑγρασία τῆς λίμνης κι' ἡ κοπριά άπ' τὰ θαλασσοπούλια.

Ὁ Πέντρο διάλεξε ἕνα πελώριο βράχο, που σχημάτιζε στὴ βάση του ἕνα εἶδος φυσικῆς σπηλιάς. "Έβαλε ἐκεῖ τὰ δάρκα του καὶ μέσα σ' αὐτὴ τίς τροφές του καὶ τὸ βαρελάκι μὲ τὸ γλυκὸ νερό. "Επειτα ξάπλωσε στὴ δροσερὴ σκιά του καὶ περίμενε νὰ περάσῃ ἡ φοδερὴ μεσημεριάτικη κάψα.

Ήταν πάνω-κάτω πέντε ἡ ὥρα ὅταν ὁ Πέντρο Βαλιέντε ἐπεχείρησε τὴν ἐξερεύνησι τῆς ἔρημης αὐτῆς γῆς. "Όταν προχώρησε ἕνα μίλι, ἀνακάλυψε, μισοκρυμμένα μέσα στὴν άμμο, τὰ άπομεινάκια ἑνὸς ἀνθρώπινου σκελετοῦ που δρισκόταν ἐκεῖ ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

"Όχι μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖ, βρίσκονταν τὰ κόκκοια δυὸ ἀγνώστων, που οἱ κατακλυσμιαῖες βροχὲς κι' ὁ άνεμος εἶχαν ἀνακατέψει μὲ τὴν άμμο. "Εσκαψε τὴν άμμο γύρω άπ' αὐτὰ τ' άπομεινάκια κι' ἀνακάλυψε μερικὰ ἰσπανικὰ νομίσματα τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος μας. Πέντε μέτρα μακριότερα δρισκόταν τὸ πτώμα ἑνὸς ἰθαγενοῦς που οἱ μουμιοποιημένες ἀπὸ τὸν ἥλιο σάρκες του φαίνονταν σὰν καμένες, τόσο ἦσαν μαῦρες καὶ άμορφες. Μόνο τὸ κεφάλι ξεπρόβαλε ἐν μέρει ἀπὸ τὴν άμμο. Χρειάστηκε νὰ παραισμερίσῃ τὴν άμμο ὡς ἕνα μεγάλο βόθος γιὰ νὰ βγάλῃ στὴν ἐπιφάνεια τὸ πτώμα αὐτό... Καὶ τὰ μακάβρια εὐρήματα ἐξακολουθοῦσαν ἕως ὅτου κουράστηκε ν' ἀναζητᾷ στὴν άμμουδιὰ αὐτὴ μὲ τοὺς φρικτοὺς τάφους που ὁ καθείς τους ἔκρυβε ἕνα ἢ καὶ περισσότερους σκελετοὺς. Τὸ ἐρημονῆσι ἄξιζε τὸ ὄνομα που τοῦ εἶχαν βγάλει: «Νησί τών Σκελετῶν».

Ὁ Βαλιέντε ἀναλογιζόταν τί μαρτύρια εἶχαν περάσει οἱ δυστυχισμένοι αὐτοί. Κλεισμένοι μέσα στὸ δάσος, τρώγοντας μόνο θλαστάρια καὶ ρίζες καὶ πίνοντας τὸ ἄλμυρὸ νερὸ τῆς λιμνούλας. Τὸ ἁλάτι τοῦ νεροῦ καὶ τὰ ὀξέα τών φυτῶν, που βρίσκονταν σὲ ἀποσύνθεσι, διάβρωσαν ἀργά-ἀργὰ τὸν ὀργανισμό τους. Σὲ μερικὲς μέρες τὸ στομάχι ἀντιδροῦσε ἐναντίον τών δηλητηρίων καὶ τὰ ξερνοῦσε. Τότε ἄρχιζε τὸ ἐληθινὸ μαρτύριο τῆς δίψας καὶ τῆς πείνας. "Εκτὸς ἀπὸ τὰ πουλιά, κανένα ζῶο δὲν μποροῦσε νὰ ζήσει στὴν πολυτελὴ ἀλλὰ ἀπαιτηλὴ αὐτὴ θλάστησι. Οἱ ναυαγοὶ ἦταν καταδικασμένοι σὲ φοιχτὸ θάνατο. Ἡ ἀγωνία τους παρατεινόταν ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες γιὰ νὰ τελειώσῃ πάνω στὴν ἀκρογυαλιὰ κοντὰ στὴ θάλασσα, μπρὸς στὸν ἀτέ-

λειωτο χώρο απ' όπου μπορούσε να φανή τὸ θαῦμα τῆς σωτηρίας. Ἐπεφταν ἐξηγτημένοι πάνω στὴν καφτὴ ἄμμο, ὅπου τοὺς εἶχαν φέρει οἱ στερνές δυνάμεις τους, καὶ καρτεροῦσαν νὰ φανῇ ὁ καπνὸς ἢ τὸ πανὶ τοῦ καραβιοῦ ποὺ θὰ τοὺς ἔσωζε.

—Κι' ὅμως εἶναι δυνατό νὰ ζήση κανεὶς ἐδῶ!, μουρμούρισε ὁ Βαλιέντε καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ.

Ἦφτασε στὶς παρυφές τοῦ δάσους, ποὺ τὰ δέντρα του ἦσαν κατὰ κύριο λόγο ἀγριοχουρμαδιές κι' ἀγριομπανανιές ἀνάμεσα σὲ πυκνοὺς θάμνους καὶ ψηλὰ χορτάρια. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μιὰ ἄλλοι ὕψωνε τὴ σκελετώδη σιλουέττα τῆς πάνω απ' τὰ ἄλλα δέντρα, σκορπίζοντας στὸν ἀέρα μιὰ μυρωδιὰ παράξενη καὶ ἐποκρουστική. Ὁ Πέντρο Βαλιέντε δὲν προχώρησε μέσα στὸ δάσος, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ βαδίζει κατὰ μῆκος τῆς περιμέτρου τοῦ ἐρευνῶντας μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος. Φαινόταν σὰν νὰ ζητοῦσε κάτι, εἴτε ἓνα ἀντικείμενο, εἴτε ἓνα ἴχνος. Ξαφνικά, στάθηκε μπροστὰ σ' ἓνα ἀνοιγμα ποὺ σχηματίζαν οἱ ὕψηλοι θάμνοι. Ἀπὸ ἓνα δέντρο ποὺ βρισκόταν πλάι τοῦ κρέμονταν μερικὰ φρεσκοκομμένα κλαδιὰ κισσοῦ ποὺ ἓνα μέρος του εἶχε σκορπιστῇ καὶ στὰ γύρω χορτάρια. Οἱ θάμνοι ἦσαν σὲ ὀρισμένα μέρη τσακισμένοι καὶ τὰ χορτάρια πατημένα. Ὁ νέος διαπίστωσε εὐκόλα πὼς δὲν ἦσαν ἴχνη περάσματος κάποιου ζώου, ἀλλὰ ἴχνη ἀνθρώπων πατημάτων. Τὸ βλέμμα του ἔλαμψε, στὸ πρόσωπό του ἐκδηλώθηκε κάποια ἱκανοποίησι· εἶχε βρῇ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Χωρὶς νὰ διστάσῃ χύθηκε κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν δέντρων, παραμερίζοντας μὲ τὰ χέρια του τοὺς κισσοὺς καὶ τοὺς θάμνους. Μέσα στὸ δάσος, τὸ τοπίο ἦταν κάπως ἀλλοιώτικο. Ἀντὶ γιὰ χαμηλές χουρμαδιές εἶχε ψηλὰ δέντρα κωνοφόρα καὶ ἔτσι τὸ βάδισμα ἦταν πιὸ εὐκόλο. Ὁ Πέντρο στάθηκε ξαφνικά κι' ἀφσυγκράστηκε. Κάπευ πολὺ κοντά, ἀκουγόταν ἓνα γλυκὸ, νοσταλγικὸ τραγοῦδι, ποὺ τὸ τραγουδοῦσε μιὰ γυναικεία φωνὴ μὲ δροσερὸ κι' εὐχάριστο τόνο.

Ἦταν μιὰ παλιὰ ἰσπανικὴ ρομάντζα, ποὺ οἱ ἐπαναστάτες τοῦ Σάν Ναβιντάντ εἶχαν ὀρίσει σὰν σημεῖο ἀναγνωρίσεως μεταξύ τους. Γλυστρώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ὁ νέος ἔφτασε λίγα βήματα κοντὰ σ' ἐκείνη ποὺ τραγουδοῦσε τὴ μελωδίᾱ αὐτή.

Ἦταν μιὰ νεαρὴ κοπέλλα μόλις εἴκοσι χρονῶν. Καθόταν πάνω σπὴ χλόη μπροστὰ σὲ μιὰ μικροσκοπικὴ δεξαμενὴ σκαμμένη στὸ χῶμα. Ἐνα μικρὸ ρυάκι καθάριου νεροῦ ἔτρεχε μέσα σ' αὐτὴ ἀφοῦ πρῶτα περνοῦσε ἀπὸ ἓνα σωρὸ

πέτρες, πού ήταν θαμμένες πιο πέρα σαν είδος φράγματος. 'Η κοπέλλα περίμενε να γεμίσει ένα φλασκί πού είχεβάλει κάτω απ' τὸ νερό. "Όταν τὸ φλασκί ξεχειλίσει, τὸ σήκωσε κι' ἄρχισε νὰ πίνη μὲ τὸ χέρι της νερὸ ἀπὸ τὸ ρυάκι. "Επειτα σηκώθηκε καὶ χάθηκε μέσα στὰ δέντρα τραγουδώντας. 'Ο Πέντρο πήρε κάθε προφύλαξι γιὰ νὰ μὴν προδοθῇ ἡ παρουσία του. 'Αρκέσπηκε νὰ παρακολουθήσῃ μὲ τὴ ματιά του ὅσο μπόρεσε τὴν κοπέλλα πού ἀπομακρυνόταν. Σπάνια εἶχε συναντήσῃ μιὰ τέτοια τελειότητα σὲ χάρι, σὲ νειάτα καὶ σ' ὁμορφιά. Τὸ κορμί της ἦταν λεπτό, τὸ στήθος της στητὸ καὶ στρογγυλὸ, οἱ γάμπες της μακρὲς καὶ ἱσιες. Τὸ πρόσωπό της εἶχε τὸ ἰδιαιτέρου ἐκεῖνο θέλγητρο τῶν γυναικῶν τοῦ Νότου, συνδυασμένο μὲ τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τὴ φρεσκάδα καὶ τὰ χρώματα τῶν γυναικῶν τοῦ Βορρά. Τὰ μάτια της τραβηγμένα ἐλαφρὰ πρὸς τὰ μάγουλα, μὲ μακριᾶς καὶ γυριστὲς βλεφαρίδες, φαίνονταν σαν νὰ ἀντανakλοῦσαν τὸ χρῶμα τῶν ἀβύσσων τῶν θερμῶν θαλασσῶν, τόσο ἦταν γαλάζια καὶ σκοτεινά. Τὰ χεῖλη της ἦσαν καλογραμμένα καὶ σαρκώδη σαν τὴ σάρκα ἑνὸς κόκκινου φρούτου. Τὰ κύματα τῶν μαλλιῶν της ἦσαν μαύρα σαν ἔβενος καὶ ἀνεμίζονταν πάνω στοὺς ὤμους καὶ στὴν πλάτη της.

"Όταν τὸ τραγούδι της ἔσβυσε μέσα στὴ σιγαλιά τοῦ δάσους, ὁ Βαλιέντε ἄφησε τὴν κρύπτη του καὶ προχώρησε ὡς τὴν πηγὴ. 'Εκείνη τὸν ἐνδιέφερε σὲ ἀφάνταστο σημεῖο, γιὰτὶ ἀντιπροσώπευε τὸ μόνο μέσο γιὰ ν' ἀποφύγῃ κανεὶς τὸ θάνατο στὴ γῆ αὐτὴ τῆς ἀπογνώσεως. Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα ἑκπληξης καὶ θαυμασμοῦ. 'Η πηγὴ δὲν ἦταν φυσικὴ. Εἶχαν σκάψει ἕνα χαντάκι ἀπὸ τὴ λίμνη κι' εἶχαν διοχετεύσει σ' αὐτὸ ἕνα ρυάκι ἀλμυροῦ νεροῦ, πού περνοῦσε μέσα ἀπὸ ἕνα φίλτρο φτιαγμένο μὲ πέτρες, φύκια, χόρτα καὶ βελόνες ἀπὸ πεῦκα. "Ετσι τὸ νερὸ, περνώντας τὸ φράγμα αὐτὸ, πού εἶχε ἑκτάσι ὀρκετῶν δεκάδων μέτρων, ἔχανε μιὰ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ τὸ ἅλατι καὶ τὰ βλαβερὰ ὀξέα του καὶ γινόταν ὑπόγλυκο σαν ἔφτανε πρὸς τὴ μικρὴ δεξαμενὴ. 'Εκεῖ ὑπῆρχε ἕνα δεύτερο φίλτρο γιὰ νὰ κατακαθίζουν οἱ σκόνες καὶ τὰ ριζίδια ἀπὸ τὰ φυτά. 'Ο Βαλιέντε δοκίμασε λίγο. Δὲν ἦταν βέβαια ἀπόλυτα καθαρὸ τὸ νερὸ αὐτό, μὰ ἦταν πόσιμο κι' ἀβλαβές.

"Ὡστε αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ ἐκείνων πού μπόρεσαν νὰ ἐπιζήσουν πάνω στὸ «Νησί τῶν Σκελετῶν». "Αν τὰ θύματα, πού τὰ πτώματά τους εἶχαν σαπίσει στὴν ἀμμουδιά, εἶχαν τὸ χάρισμα τῆς ἐφευρετικότητος καὶ τῆς ὑπομονῆς,

θὰ μπορούσαν νὰ εἶχαν φτιάξει τεχνητὲς πηγὲς σὰν αὐτὴν καὶ νὰ εἶχαν ἴσως ἀποφύγει τὸ φρικτὸ θάνατο ποὺ τοὺς δοῦκε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀντήχησαν σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατοντάδων μέτρων δυὸ πιστολιές κι' ὁ νέος θυμήθηκε πὼς ἡ ἄγνωστη κοπέλλα εἶχε περασμένο στὴ ζώνη της ἓνα μακρύκαννο ρεβόλβερ. Πηγαίνοντας γρήγορα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀκούστηκαν οἱ πιστολιές, ἔφτασε στὴν ἄκρη ἐνὸς πελώριου ξέφωτου ὅπου εἶδε τὴν κοπέλλα νὰ μαζεύη μέσα ἀπ' τὰ ψηλὰ χορτάρια δυὸ θαλασσοπούλια ποὺ εἶχε σκοτώσει. Μὲ τὸ θῆραμά της ριγμένο στὸν ὦμο, τράβηξε πρὸς τὸ μέρος μιᾶς καλύβας ἀπὸ κλαριά δέντρων, ποὺ θρискόταν στὴ μέση τοῦ ξέφωτου.

Ἐνας ἄντρας στηριγμένος σὲ δυὸ μπαστούνια βάδιζε μὲ κόπο πρὸς τὸ μέρος τῆς κοπέλλας. Ἦταν νέος, μὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν πολὺ ἀδύνατο τὰ μάτια του ποὺ ἦσαν κόκκινα ἀπ' τὸν πυρετὸ καὶ τὸ ὠχρὸ του χρῶμα τοῦ ἔδιναν ἀπὸ μακριὰ τὴν ὄψι γέρου.

—Κοντσίνα!, φώναξε. Δώσε μου τὸ φλασκί, διψῶ φοβερά!

Ἦπτε ἄπληστα καὶ φάνηκε σὰν νὰ δυνάμωσε. Τὸ κορμί του ἴσιωσε κάπως καὶ βάδιζε μὲ μεγαλύτερη εὐκολία. Τὸ ζεύγος πῆγε καὶ κάθησε σ' ἓνα κορμὸ δέντρου κι' ἄρχισε νὰ μαδᾷ τὰ πουλιά.

Τὴ στιγμή αὐτὴ διάλεξε ὁ Πέντρο Βολιέντε γιὰ νὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του.

—Ἐ, ἀπ' τὴν καλύβα!, φώναξε ζυγώνοντας.

Οἱ δυὸ νέοι ἄφησαν τὸ μάθημα τῶν πουλιῶν καὶ σηκώθηκαν ταυτόχρονα. Ἡ κοπέλλα ἔβαλε τὸ χέρι της στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ της. Ἐπειτα ἡσύχασε καὶ πῆρε πιὸ ἡρεμὴ στάσι γιατί ὁ ἐπισκέπτης τοὺς κουνούσε τὰ χέρια του σὰν δεῖγμα φιλίας. Στάθηκε μπροστά τους ἔβγαλε εὐγενικὰ τὸ

καπέλλο του κι' ἔκανε μιὰν ὑπόκλισι.

—Εἶμαι εὐτυχὴς πὺ βρῆκα κάποιον ζωντανὸ στὸ νησί
αὐτό, ὅπου δὲ συναντᾷ κανεὶς παρὰ κουφάρια!

—Πιστέψτε μας ὅτι συμμεριζώμαστε καὶ μεῖς τῇ χαρᾷ
σας αὐτῇ, εἶπε ὁ ἄρρωστος νέος. Τέσσερες τῶρα μῆνες
ζοῦμε ἐδῶ μακριὰ ἀπ' τὸν πολιτισμένον κόσμον.

— Σίγουρα θὰ ναυαγήσατε καὶ σεῖς! Ἀκριβῶς ὅπως
καὶ γώ!

—Ἀπὸ πότε βρίσκεσθε στὸ νησί;

—Μόλις ἀπὸ σήμερα τὸ πρωῒ. Γύρισα πιά ἀρκετὰ χιλιό-
μετρα τῆς ἀκρογυαλιᾶς κι' ἓνα μέρος τοῦ δάσους. Τὸ μέρος
δὲν εἶναι καθόλου ευχάριστο. Τῶρα μόλις ἄκουσα πυροβο-
λισμοὺς κι' ἔτρεξα ἐδῶ. Ἔτσι ἀνοικάλυψα τὴν κολύδα σας!

—Τὸ καράβι σας βούλαιοξε;

—Ναί! Κι' ἀπ' τοὺς ἑξὶ ἀνθρώπους πὺ βρίσκονταν
πάνω σ' αὐτὸ εἶμαι ὁ μόνος πὺ σώθηκε χάρις σὲ μιὰ
δάρκα πὺ κόπηκαν τὰ σκεινιά της τὴν ὥρα πὺ τὸ πλοῖο
βούλιαξε. Πήγαῖνα στὴν Μελβούρνη μὲ τὸ «Νίνα».

—Τὸ «Νίνα» τοῦ καπετάν Ἀβιλάρ;

—Νοί! Τὸν γνωρίζετε τὸν καπετάνιο καὶ τὸ σαπιοκά-
ραδὸ του;

—Πολὺ κοιλὰ μόλιστα! Ὁ Ἀβιλάρ εἶναι ἓνας γερο λη-
στής, πὺ κάνει κάθε εἶδους βρωμιωδουλειὲς στὶς Θάλασσες
τοῦ Νότου... Μὰ τότε, ἀφοῦ ταξιδεύετε μὲ τὸ «Νίνα» ἀίψα-
λῶς θὰ ἐρνεστε ἀπ' τὴν Ἀντιγκουέρα;

—Ἀκριβῶς! Εἶναι δώδεκα μέρες πὺ μπαρκαίσιςα στὴν
Ἀντιγκουέρα... Καὶ σεῖς θὰ εἰσθε ἀπὸ τὴ Δημοκρατία τοῦ
Σάν Ναβιντάντ;

Τὸ ζεῦγος ἄλλοξε μιὰ γρήγορη ματιά.

—Ναί, πράγματι εἴμασθε ἀπ' τὸ Σάν Ναβιντάντ! Πέ-
στε μου: τὸ «Νίνα» χάθηκε ὁλότελα;

—Μοῖξί μὲ τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὸ πλήρωμά του! Δὲν
ἀπόμειναν παρὰ ἐγώ καὶ μιὰ ποίλη δάρκα.

—Τότε, εἶπε ὁ ἄρρωστος σηκώνοντας μ' ἀπόγνωσι τοὺς
ὤμους, δὲν ἔχουμε πιά ἐλπίδα πῶς θὰ φύγουμε σύντομα ἀπ'
αὐτὸ τὸ καταρομένο ξερονῆσι.

—Ποιὸς ξέρεῖ! Μπορεῖ νὰ περάσῃ κανένα βαπόρι ἀπὸ
δῶ! Μὲ συγγνωρεῖτε! Ἐξέχασα νὰ σᾶς παρουσιαστῶ: Ζουάν
Ντοσάντος, διοικηριστὴς τοῦ ράντισο τῆς Σερράντα, στὰ σύ-
νορα τοῦ Σάν Ναβιντάντ.

Ὁ νέος κι' ἡ κοπέλλα κυττάχτηκαν καὶ πάλι κάπως τα-
ραγμένοι.

—Ἐμεῖς... Ἐμεῖς εἴμασθε ἀδελφὰ! Μιγκουέλ καὶ Κον-
τίτσις, ἀπ' τὸ Σάν Ναβιντάντ ἐπίσης!

—Κοιταλαβαίνω πῶς ἔχετε σοβαροὺς λόγους νὰ μὴν

πήτε τὸ ἐπώνυμό σας! Μένετε ὅμως ἥσυχοι! Δὲν εἶμαι περιέργως καὶ σέβομαι τὴν αἰτία πού σας κάνει νὰ μὴν τὸ λέτε!

—Εὐχοριστῶ, σενιὸρ Ντεσάντος.

—'Απ' ὅτι βλέπω, σενιὸρ Μιγκουέλ, ἡ ὑγεία σας δὲν εἶναι καὶ τόσο καλή. Ἔχετε σίγουρα πυρετοῦς;

—Ναί, καὶ δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω ἀπ' αὐτὴ τὴν καταραμένη ὀρρώσπεια.

Ὁ Βολιέντε ἔφαξε τὴν πέτσινη θήκη τῆς ζώνης του, ἔβγαλε ἓνα σωληνάριο κινίνου καὶ τὸ ἔδωσε στὸ νέο.

—Ἔχω πάντοτε μαζί μου μερικά ἀπαραίτητα φάρμακα!

Ὁ ἄλλος τὸν εὐχορίστηκε μὲ θέρμη καὶ κατάπιε ἀμέσως ἓνα ἀπ' τὰ πολυτίμα οὐτά νάπια.

Ἡ Κοντισίτα, πού ὡς τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε πῆ λέξι ἀνοιξε τὸ στόμα της. Μιλοῦσε μὲ γλύκα καὶ πειστικότητα.

—Εἶσθε ἡ ἴδια ἡ Θεῖα Πρόνοια, σενιὸρ Ντεσάντος! Ἐλπίζω νὰ δεχτῆτε νὰ μοιρασθῆτε τὸ φτωχὸ μας δειπνο ἀπόψε, εἶπε δείχνοντας τὰ δυὸ πουλιά.

—Μὲ μεγάλη μου χαρά! Θὰ προσθέσω μάλιστα ἐκ μέρους μου ἓνα κουτί κόρνμητιφ κι' ἄλλα μερικά τρόφιμα πού διέσωσα ἀπ' τὸ ναυάγιο τοῦ «Νίνα». Θὰ πῶ νὰ τὰ πάρω, γιατί τὰ ἔνω βάζει σὲ μιὰ φυσικὴ σπηλιά γιὰ νὰ τὰ προφυλάξω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴ θάλασσα καὶ τὸ σάκκο μὲ τὰ τρόφιμα. Ὅταν βρέθηκε μόνος μπρὸς στὴ θάλασσα, πού σκοτεινίαζε κάτω ἀπ' τὸ μανδύα τοῦ δειλινοῦ, κάθισε στὴν ἄμμο κι' ἄρχισε νὰ ὀνειροπολῇ. Τὸ δεξιό του χερί βυθίστηκε ἀργὰ-ἀργὰ μέσα στὸ πουκάμισό του ἀπ' ὅπου τράβηξε ἓνα πέσινο πορτοφόλι κι' ἀπ' αὐτὸ ἔβγαλε μιὰ φωτογραφία. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πορίστανε ἓνα νέο καὶ μιὰ κοπέλλα. Ἀκριβῶς ἐκείνους πού εἶχε δὴ πρὶν λίγο: τὸν Μιγκουέλ καὶ τὴν Κοντισίτα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Βολιέντε συσπάσθηκε μὲ πόνο. Ἐκλείσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του.

—Κι' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ ὑποχωρήσω, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀποφύγω! μουρμούρισε. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φανῶ δειλός!

Ἔκανε μιὰ κίνησι σὸν νὰ ἔδιωχνε ἐφιστατικές σκέψεις, ξανάβαλε τὴ φωτογραφία στὸ πέσινο πορτοφόλι κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ ἐργὰ βήματα. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ξαναβρῇ τὴ γαλήνη του, ὅταν ξαναβρέθηκε μπρὸς στοὺς δυὸ νέους πού τὸν φιλοξενούσιν, φορτωμένος μὲ διάφορα φαρμάκια.

Τὸ γιατρικὸ ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά του κι' ὁ Μιγκουέλ,

ἔπειτα ἀπὸ μιᾶ γερῇ ἐφίδρωσι, περπατοῦσε μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ φαινόταν εὐτυχισμένος πού ζοῦσε.

Κι' οἱ τρεῖς τους, καθισμένοι σ' ἓναν πεσμένο κορμὸ δέντρου, κοντὰ στὴ φωτιά, καταβρόχθισαν μὲ μεγάλη ὀρεξὶ τὰ ψημένα θαλασσοπούλια.

— Ἐχάσα νὰ σᾶς ρωτήσω ποιά κακὴ μοῖρα σᾶς ἔρριξε σ' αὐτὸ τὸ νησί καὶ τοὺς δυό! Σίγουρα κανένα ναυάγιο ἔ;

— Ἀσφαλῶς! Μόνο ναυαγοὶ μπορεῖ νὰ καταφύγουνε ἐδῶ!

— Καὶ πῶς λεγόταν τὸ βαπόρι σας;

— Δὲν βρισκόμαστε σὲ βαπόρι, οὔτε σὲ φορτηγό, οὔτε σὲ γολέτα, μὰ ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ κάναμε ἀπλῶς μιὰ κρουαζιέρα μ' ἓνα μικρὸ γιῶτ πού ἦταν δ' ἐκὸ μας. Μᾶς ἔπιασε μιὰ θαλασσοταραχὴ νοτίως τῶν νήσων Μαρκίζ καὶ μᾶς ἔρριξε ἀκυβέρνητους ὡς τοὺς ὑφάλους αὐτοὺς. ὅπου τὸ γιῶτ μας ἔγινε κομμάτια. Εὐτυχῶς ἐμεῖς μπορέσαμε νὰ φθάσουμε στὴν ἀκρογυαλιὰ κολυμπώντας.

— Δὲν εἶχατε τροφίμα μαζί σας;

— Ἡ θάλασσα ἔκανε τρεῖς μέρες γιὰ νὰ σκορπίσῃ τελείως τὸ τσακισμένο γιῶτ μας πάνω στοὺς βράχους. Στὸ διάστημα αὐτὸ μπορέσαμε νὰ πᾶμε πολλὰς φορὲς στὸ γιῶτ καὶ νὰ σώσουμε τὸ ἀπόθεμά μας σὲ νερὸ καὶ τροφίμα.... Μὰ κι' αὐτὰ δὲν μπορούσαν νὰ διαρκέσουν ἐπ' ἀπείρον: μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες δὲν μᾶς ἔμεινε πιά τίποτα φαγώσιμο. Χρειάστηκε νὰ βρούμε ἓνα σύστημα γιὰ νὰ ἔχουμε πόσιμον νερὸ, νὰ ψαρεύουμε καὶ νὰ κυνηγάμε.

— Καὶ τὰ καταφέρατε μιὰ χαρά, μὰ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε πῶς ἦταν μεγάλη ἀπρονοησία νὰ ἐπιχειρήσετε μιὰ κρουαζιέρα σ' αὐτὰ τὰ μέρη, πού εἶναι γεμάτα ὑφάλους καὶ μάλιστα μ' ἓνα καρυδότσουφλο ὅπως ἦταν τὸ γιῶτ σας!

— Ἐ, κάνε κανεὶς κάποτε καὶ τέτοιες ἀπρονοησίες! ἀπάντησε ὁ νέος γελώντας διασμένα.

— Βέβαια, ὅταν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάνῃ ὠρισμένα ταξίδια!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ὅτι ἡ μοῖρα τὸ θέλησε νὰ περάσουμε μαζί πολλοὺς μῆνες στὸ Νησί τῶν Σκελετῶν κι' ἴσως καὶ νὰ πεθάνουμε πάνω σ' αὐτό. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνόητο νὰ κλονίζουμε τὴν ἐμπιστοσύνη, πού πρέπει νὰ ὑπάρχῃ στὶς σχέσεις μας, μὲ ἀσήμαντα μυστικά, πού ἴσως ἔχουν κι' αὐτὰ τὸ λόγο τους, μὰ πού στὸ τέλος καταλήγουν νὰ ἐξαντλοῦν τὴν ὑπομονὴ καὶ νὰ χτυποῦν στὰ νεῦρα.

Ὁ Μιγκουέλ σῶπασε. Ἡ ἀδελφή του γύρισε πρὸς τὸ μέρος του.

— Νομίζω πῶς ὁ σεγιὸρ Ντοσάντος ἔχει δίκιο, εἶπε.

“Έχουμε συντριβή από μιὰ φορική τύχη κι’ ἡ ζωὴ μας περιορίζεται στὶς ἀκρογυαλιές τοῦ ἐρημονησιοῦ αὐτοῦ. Θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ τοῦ χάρισευμε τὴν ἐμπιστοσύνη μας. Ἐνὰ μυστικὸ γίνεφαι λιγώτερο βαρὺ ὅταν τὸ συμμερίζομαστε μὲ κύποιον ἄλλο. Καὶ στὴ χειρότερη περίπτωσι, ἀκόμα κι’ ἂν ὁ σενιὸρ Ντοσάντος ἀνῆκε στὴ φάρα τῶν ἐχθρῶν μας, πάλι θὰ τοῦ ἦσαν ἀδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ αὐτὸ πού θὰ τοῦ ἀποκαλύπταμε. Τὸ Νησί τῶν Σκελετῶν εἶναι πιὸ ἐχέμυθο κι’ ἀπὸ ἓναν τάφο.

—Τὸ μέλλον θὰ δείξη. Κοντσίτα, ποῖος ἐπ’ τοὺς δύο μας εἶχε δίκιο! Γιὰ τὴν ὥρα ἡ κρίσις σου αὐτὴ εἶναι σωστή. Ἀλλωστε, σενιὸρ Ντοσάντος, δὲν φαίνεστε κακὸς ἀνθρώπος κι’ ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη πού σὰς δείχνω μὲ τὸ νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μας δὲν θὰ πᾶν στὰ χαμένα...

—Σὰς εὐχαριστῶ! Μοῦ κάνετε μεγάλη τιμὴ.

— Ὀνομάζομαι Μιγκουέλ Μοράλντα κι’ ἡ ἀδελφή μου Κοντσίτα Μοράλντα.

Ο

Πέντρο Βαλιέντε ἔδειξε τὴν πιὸ μεγάλη ἐκπληξι.

—Μοράλντα! Εἰσθε, λοιπόν, τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀντώνιο Μοράλντα, πού ὁ στρατηγὸς Κεμπραντὸρ καθήρεσε καὶ ἔστειλε στὴν ἐξορία;

—Ἀκριβῶς! Τὸν περασμένο χρόνο, ἔπειτα ἀπὸ τὸ δίαιο πραξικόπημα τοῦ Κεμπραντὸρ καὶ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ του, ὁ Ἀντώνιο Μοράλντα ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ Σάν Ναβιντάντ μ’ ἓνα παληοκάραβο, πού θὰ τὸν πῆγαине σ’ ἓνα νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ. Συνωδευόταν ἀπὸ μερικὸς πιστοὺς φίλους κι’ εἶχε πάρει μαζί του καὶ ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς Δημοκρατίας γιὰ νὰ μπορέσῃ μ’ αὐτοὺς νὰ χρηματοδοτήσῃ μελλοντικὰ κινήματα ἐναντίον τοῦ ἄρπαγος τῆς ἐξουσίας Κεμπραντὸρ... Εἶχε ἐπίσης μαζί του κι’ ἓνα φάκελλο μὲ πολυτιμώτατα ἔγγραφα, δηλ. μιὰ μυστικὴ ἀλληλογραφία πού εἶχε ὁ στρατηγὸς Κομ-

πραυντόρ μ' ἔνα ξένο κράτος. Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἀποδείκνυναν τὴ διπλοπροσωπία τοῦ νέου δικτάτορος καὶ ἰδιαίτερα ὅτι ἡ ἐπανάστασις τοῦ εἶχε πετύχει χάρις στὸ χρῆμα, τὰ ὄπλα καὶ τοὺς μισθοφόρους, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὸ ξένο αὐτὸ κράτος. Εἰς ἀντιποιοῖδὴν τῆς βοήθειας αὐτῆς, ὁ Κομπραντόρ ἐκχωροῦσε δικαιώματα σὲ ὠρισμένες ξένες διομηγονικὲς ἐταιρίες καὶ παραχωροῦσε βάσεις ἀεροπορικῆς καὶ ναυτικῆς ὡς ἰδιοκτησίας τοῦ κράτους αὐτοῦ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὶς χρησιμοποιήσῃ γιὰ μελλοντικὲς ἐπιθετικὲς ἐνέργειες ἐναντίον ἄλλων Δημοκρατιῶν. Ὁ πατέρας μου εἶχε πρόθεσι νὰ δημοσιεύσῃ ἐργότερα τὴν ἀλληλογραφία αὐτή. Ταυτόχρονα, θὰ ἐξαπέλυε τοὺς πολυάριθμους ὁπαδούς του ἐναντίον τῆς νέας κυβερνήσεως. "Εἴσι, τὸ καθεστῶς τοῦ Κομπραντόρ, ποὺ εἶχε καταλάβει μὲ βία τὴν ἐξουσία, θὰ ἀνατρεπόταν σίγουρα.... Ὁ Κομπραντόρ ἤξερε πῶς ὁ ἀντίπολός του εἶχε στὰ χέρια του τὴν ἐπιθετικὴ γι' αὐτὸν ἀλληλογραφία του κι' ἔκανε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ. "Ὅταν ἔμαθε πῶς ὁ Ἀντώνιο Μοράλντα εἶχε ἀνοιχτῇ στὸ πέλαγος, ἔστειλε σὲ κατοδωξί του μιὰ κανονιοφόρο ποὺ πέτυχε νὰ συναντήσῃ τὸ κοράβι του, τὸ «Σὰν Μπερνάρντο», ἔξω ἀπ' τὸ νησί αὐτό. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ τὰ μέρη ἐπικίνδυνα καὶ τὸ πλεμικὸ περιέμενε τὴν αὐγὴ γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν ἀντίπολό του. Ὁ πατέρας μου ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας γιὰ νὰ μεταφέρῃ στὸ νησί μαζί μὲ μερικοὺς συντρόφους του, τὸ θησαυρὸ καὶ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα. Ὅταν ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, ἡ κοινωσιόφορος, μὴ γνωρίζοντας τί εἶχε συμβῇ τῇ νύχτα, βύθισε τὸ «Σὰν Μπερνάρντο» ποὺ ἔπιασε φωτιά καὶ ἐξαφανίστηκε ἀνέμεσα στοὺς ὑφάλους. Μόλις τέλειωσε τὴν ἀποστολή της, ἡ κορβέτα τοῦ Κομπραντόρ ξαναγύρισε στὸ Σὰν Ναβιντάντ. Ὁ καπετάνιος τῆς ἤτοιμ βέβαιος πῶς τὸ «Σὰν Μπερνάρντο» εἶχε βυθιστῇ παίρνοντας μαζί του στὸ βυθὸ τοὺς ἐπιβάτες του καὶ τὰ πολύτιμα στοιχεία ἐναντίον τοῦ δικτάτορος.

»Ὅμως, οἱ διωσθέντες βρῆσκονταν σὲ πολὺ κρίσιμη κατάστασι. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἀρχισον νὰ λείπουν τὰ τρόφιμα καὶ τὸ νερὸ κι' ἡ ἀρρώστεια τοὺς τσάκισε. Τῇ δεκάτῃ μέρα, τὰ μέλη τοῦ πληρώματος ἔφτιαξον μιὰ σχεδιά καὶ πάνω σ' αὐτὴ ἐπιβιβάσθησαν μαζί μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἐπιζώντας συντρόφους του. Πρὶν ἐπὶ αὐτό, ἐπεὶδὴ ἤξεραν πῶς ἐπὶ χερσούσαν μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, ἔκρυψον σὲ μιὰ σπηλιά κοντὰ στὴ λιμνούλα, τὸ κιβώτιο μὲ τὸ θησαυρὸ καὶ τὶς ἐπιστολὰς τοῦ Κομπραντόρ. Ἡ σχεδιά περιπλανήθηκε πάνω ἀπὸ μιὰ ἐβδόμηδα. Ὁ πατέρας μου κι' οἱ φίλοι του πέθαναν πρῶτοι κι' ἔπειτα οἱ ναυτικοί. Ὅταν ἓνα αὐστραλιανὸ ἀλιευτικὸ ἀντελήφθη τὴν ἀ-

κυβέρνητη σχεδία δὲν ἀπόμεινε σ' αὐτὴ παρὰ μόνο ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν μισοπεθασμένος ἀπὸ τὴν πείνα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ συνάντησε δυὸ μῆνες ἀργότερα στὸ Σὰν Ναβιντάντ καὶ μετ' αὐτοῦ διηγήθηκε τὴ θλιβερὴ ὁδύσσεια τῶν ἀνθρώπων τοῦ «Σὰν Μπερνάρντο». Πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀπὸ τὶς φριχτὲς στερήσεις ποὺ εἶχε περάσει στὸ Νησί τῶν Σκελετῶν καὶ στὴ σχεδία.

— Ὑποθέτω, εἶπε ὁ Πέντρο Βαλιέντε, πῶς ἐσεῖς κι' ἡ ἀδελφή σας ἀποφασίσατε νὰ συνεχίσετε τὸ ἔργο τοῦ πατέρα σας.

— Ναι! ἤρθαμε ἐδῶ μὲ ἓνα γιῶτ... Μὰ δὲν ἤμαστε μόνοι. Μᾶς συνώδευσαν τρεῖς ἄνδρες τοῦ πληρώματος. Τὴ στιγμή ποὺ μεταφέραμε τὰ κιβώτια στὸ πλοῖο, ἀποπειράθηκαν νὰ μᾶς δολοφονήσουν. Ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ εἶχε σκοτώσει μέσα τους τὴν προσήλωσι στὴ δίκαια ὑπόθεσί μας. Ἡ Κονσίτα κι' ἐγὼ πολέμησαμε μιὰν ὁλόκληρη νύκτα ἐναντίον τους, μέσα στὸ δάσος. Ἐγὼ σκότωσα ἓναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ πλήγωσα τὸν δεύτερο. Ἡ νίκη ἔκλινε μὲ τὸ μέρος μας! Τότε ὅμως ὁ τρίτος κι' ὁ πληγωμένος ἀνέβηκαν στὸ γιῶτ καὶ σήκωσαν ἄγκυρα. Τὴν αὐγὴ, εἶδουμε τὸ πλοῖο ποὺ ἀπομακυνόταν, ἀφίναντάς μας πάνω στὸ ἐρημονῆσι αὐτό. Ἄν ἡ θάλασσα δὲν τοὺς κατὰπτε, ὑποθέτω πῶς οἱ δυὸ αὐτοὶ προδότες γύρισαν στὸ Σὰν Ναβιντάντ γιὰ νὰ πουλήσουν στὸν Κομπραντέρ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχαν γύρω ἀπ' τὴν ὑπόθεσί μας.

— Πολὺ πιθανό, παρατήρησε λακωνικὰ ὁ Βαλιέντε.

— Ἄν ἔγινε αὐτό, περιμένω νὰ δῶ νὰ ἔρχεται κάποια μέρα μιὰ κανονιοφόρος τῆς Δημοκρατίας μας γιὰ νὰ μᾶς ἐξωντώσῃ καὶ νὰ πόρῃ τὸ θησαυρό.

— Πιθανόν! Σημειώστε ὅμως, σενιὸρ Μορόλντα, πῶς ἔως ὅτου νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο δὲν χάθηκε κάθε ἐλπίδα γιὰ σᾶς!

— Ἀπ' τὸ στόμα σας καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτὴ! Αὐριο θὰ σᾶς πᾶω στὶς ὄνθες τῆς λίμνης, στὸ σπῆλαιο ὅπου βρίσκονται τὰ δυὸ κιβώτια. Ἄν μ' εὕρῃ κανένα ἀτύχημα, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ βοηθήσετε τὴν Κονσίτα καὶ νὰ σώσετε τὰ πράγματα αὐτά.

Ὁ ψευδο-Ντοσάντος κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπάντησε.

Ἦταν μεσάνυχτα ὅταν ὁ Πέντρο Βαλιέντε σύρθηκε σιγᾶ-σιγᾶ ἔξω ἀπὸ τὸν πυκνὸ θάμνο ὅπου κοιμόταν. Ἡ σελήνη φώτιζε μ' ἓνα φῶς γλυκὸ τὴν κοιλύδα, ὅπου κοιμοῦνταν τὰ δυὸ ἀδελφία. Ἀπ' τὸ μέρος ὅπου βρίσκóταν ἄκουε τὴν κανονικὴ τους ἀναπνοή.

Βαδίζοντας στὰ νύχια, ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ ὑψηλότερου μέρους τοῦ νησιοῦ. Ὁ Μιγκονέλ Μοράλντα εἶχε κρατήσῃ τὸ λόγο του καὶ τὸ πρῶτ' εἶχε φέρεи τὸν Βαλιέντε στὴ σπηλιά μετὰ τὰ κιβώτια. Εἶχε ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξία τοῦ θησαυροῦ σὲ πολλὰς ἑκατοντάδες χιλιάδες χρυσὰ πέζος. Μὰ ἐκεῖνο πού τοῦ κίνησε πρὸ παντός τὴν προσοχὴ ἦταν ὁ πέτσινος χαρτοφύλακας πού περιεῖχε τὶς ἐπιστολὰς τοῦ Κομπραντόρ πρὸς τὸν πρωθυπουργὸ τοῦ ξένου κράτους. Ὁ Μοράλντα τοῦ εἶχε δείξει καὶ μερικὰς ἀπ' αὐτές. Ἦταν πραγματικὰ συντριπτικὰ γιὰ τὸν σφετεριστὴ τῆς ἐξουσίας.

Ὁ Πέντρο Βαλιέντε πέρασε τὸ σιωπηλὸ δάσος καὶ δρέθηκε ἀμέσως στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἡ περίμετρος τῆς ἦταν ὡς χίλια μέτρα. Ἡ ἀκίνητη ἐπιφάνειά της φαινόταν μαυρωπὴ κι' ἀντανακλοῦσε τὰ ἀστρά τῆς νύχτας μετὰ ἐξαιρετικὴ ζωρότητα. Ἀπ' τὰ λιμνάζοντα νερά της ἔδγαине μιὰ ἀποκρουστικὴ, παράξενη ὁσμὴ. Γύρω τῆς φύτρωναν ἀπειράριθμα χορτάρια πού τρέφονταν ἀπ' τὴν ὑγρασία της καὶ στὸ θυθὸ τῆς σάπιζαν ἀπὸ αἰῶνες διάφορα φυτὰ καὶ φύλλα πού εἶχε ρίξει ὁ ἄνεμος ἀπ' τὰ κοντινὰ δέντρα.

Ὁ νέος βάδισε λίγο πλάϊ στὴν λίμνη. ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε μερικὰ θήματα καὶ δρέθηκε μπρὸς στὴν εἴσοδο μιᾶς φυσικῆς σπηλιάς, λίγο βαθειᾶς, πού εἶχε σχηματιστῇ μέσα σὲ κοραλλιογενεῖς βράχους. Ἡ σελήνη φωτίζει ἀρκετὰ τὰ δυὸ γερὰ ξύλινα κιβώτια πού βρισκόνταν ἐκεῖ. Ὁ Βαλιέντε σήκωσε τὸ σκέπασμα τοῦ ἐνὸς ἀπ' αὐτά. Μέσα ἐκεῖ βρισκόταν ὁ πέτσινος χαρτοφύλακας ἀνάμεσα σὲ φυσεκία μετὰ χρυσὰ νομίσματα.

—Καλησπέρα, σενιὸρ Βαλιέντε!

Ὁ νέος γύρισε μετὰ μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ προσπάθησε νὰ βάλλῃ τὸ χέρι του μέσα στὸ ποικάμισό του. Μιὰ κοντόχοντρη σιλουέττα βρισκόταν μπροστὰ του, μ' ἓνα πιστόλι στὸ δεξιὸ χέρι.

—Ὁ καπετὰν Ἀβιλάρ!

—Ἡ ἀφεντιά μου, γαί! Τί εὐχάριστη ἐκπληξις, ἔ! Μὴ βάλης ὅμως τὸ χέρι στὸ πιστόλι πού ἔχεις στὴ μασχάλη σου καὶ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὰ δυὸ σου χέρια.... Ἔτσι μπράβο!

Ὁ Ἀβιλάρ προχώρησε ἓνα βῆμα, ἄρπαξε τὸ ὄπλο τοῦ νέου καὶ τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη τοῦ σουρτούκου του.

—Καὶ τώρα, κάθησε πάνω σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κιβώτιο. Ἐγὼ θὰ κάτσω ἀντίκρου σου, στὸ ἄλλο καὶ ἔτσι θὰ εἴμαστε κι' οἱ δυὸ μας ἄνετα καθισμένοι σὰν νὰ βρισκόμαστε στὴν ταράτσα τοῦ καλύτερου κτιρίου τῆς Ἀντιγκουέρας.

Ὁ Πέντρο Βαλιέντε ἄρχισε νὰ συνέρχεται ἀπ' τὴν ἐκπληξι. Τὸ ἔρριξε κι' αὐτὸς μετὰ τὴ σειρά του στὴν εἰρωνία.

—Είμαι εὐτυχῆς πὺ ξαναβρίσκω ἓνα τόσο φιλικὸ γιὰ μένα πρόσωπο. Μὰ ποιοῦ θαῦμα σ' ἔφερε σὲ τούτῃ τῇ σπηλιᾷ τῇ στιγμῇ πὺ βρισκόμουν ἐγὼ ἐδῶ;

—Δὲν ὑπάρχει τίποτε ὑπερφυσικὸ στὴ μέση, ἀξιότιμε σениὸρ Βαλιέντε. Θὰ πρέπει ἀπλῶς νὰ μοῦ ἀναγνωρίσης ὅτι ἔχω καὶ γὼ τὸν τρόπο νὰ μυρίζομαι κάποιον ψητό!

—Δὲν ἀμφέβοιλα ποτὲ πὺ εἶσαι ἓνας πανοῦργος γερο-λῆσταρχος πὺ φοβάει γιὰ τὸ χρῆμα! Μὰ ἀπ' αὐτὸ ὡς τὸ νὰ διακινδυνεύσετε τὸ κουφάρι τῆς παλιατσαρίας πὺ λέγεται «Νίνα» ἀνάμεσα στοὺς ὑφάλους ὑπάρχει μιὰ τεραστία διαφορά πὺ δὲν πρέπει νὰ ξεδιαλύνουμε.

—Ἔνοια σου καὶ τὴν ξεδιάλυνα πιά μόνος αὐτὴ τὴ.... διαφορά! Ἡ στάσις σου μὲ εἶχε τόσο παραξενέψει πὺ ἀποφάσισα νὰ μάθω ἀκριβῶς τί πράγμα ἐρχόσουν νὰ ζητήσης στὸ Νησί τῶν Σκελετῶν. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶχα ἀκούσει νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Σὰν Μπερνάντο», πᾶνω στὸ ὁποῖο βρισκόταν ὁ Ἀντώνιο Μοράλντα. Ἐπίσης μᾶθε ὅτι, ὅταν βρισκόσουν ἀκόμα πᾶνω στὸ «Νίνα», παραφύλαξα μιὰ ὥρα πὺ κοιμόσουν κι' ἔφαξα τὶς τσέπες σου. Ἔτσι ἔμαθα ἀπὸ ἓνα πολύχρωμο χαρτί μὲ πολλὰς ἐπίσημες ὑπογραφὰς καὶ βούλες, πὺς ὁ πολίτης Πέντρο Βαλιέντε, ἀνῆκε στὴ μυστικὴ ἀστυνομία τοῦ στρατηγοῦ Κομπραντόρ. Μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ δικτάτορα μὲ πληροφοροῦσε ἐπίσης πὺς εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του.

—Κι' ἔπειτα; εἶπε ξερὰ ὁ Βαλιέντε.

—Ἐπειτα! Τί πάει νὰ πῇ ἔπειτα; Νὰ χτὲς τὴ νύχτα τὸ «Νίνα» ἦθε κι' ἔρριξε ἄγκυρα σ' ἓνα σημεῖο τοῦ Νησιοῦ τῶν Σκελετῶν, στὴ δυτικὴ παραλία του, ὥστε νὰ μὴ μπορῇς νὰ μᾶς πάρης μυρουδιά. Σήμερα ἔφαξα στὸ νησί, σὰς ἀνακάλυψα στὸ ξέφωτο κι' ἀπ' τὴν κουβέντα πὺ εἶχατε, κατὰλαβα πὺς ἔχεις μεγάλα ἀλυσθερίσια μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ μακαρίτη τοῦ Προέδρου μας. Σὰς παρακολούθησα ἀπὸ κοντὰ στὴ λίμνη κι' ὅταν φύγατε σεῖς, ἔφαξα κι' ἐγὼ τὴ σπηλιὰ αὐτὴ καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν κιβωτίων.... Αὐτὸ εἶναι ὅλο!

—Καὶ τί σκοπεῖς νὰ κάνης;

—Οἱ τετρακόσιες χιλιάδες πέζος δὲν εἶναι ποσὸ εὐκαιροφρόνητο, μὰ πιστεύω πὺς οἱ ἐπιστολὰς καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Μοράλντα, ἀξίζουν δέκα φορές περισσότερο. Μ' αὐτὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐκβιάσῃ ἓνα δικτάτορα, νὰ δημιουργήσῃ διπλωματικὰς υπερδραψίς, μὲ λίγα λόγια νὰ παίξῃ ἓνα μεγάλο καὶ σπουδαῖο ρόλο καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ δῇ ἓνα σωρὸ λεφτά. Νὰ κάνῃ παρουσία τρανταχτῇ. Θὰ φορτώσω, λοιπόν, τὰ κιβώτια αὐτὰ στὸ «Νίνα» καὶ μαζί θὰ πάρω ἴσως τὸν Μιγκουέλ καὶ τὴν Κονσιτὰ Μοράλντα.

— Έμένα φαίνεται με περνᾶς γιὰ μισὸ μερτικὸ στὴν δουλειὰ αὐτῇ!

— Σπουδαίᾳ τὰ πράσσα, ἐσένα! Ἐσὺ θὰ μείνης μόνος κι' ἀπομιόνησος στὸ μαγευτικὸ αὐτὸ νησὶ καὶ κάποια μέρα ἓνα κουφάρι ἀκόμα θὰ λιάζεται στὴν ἀκρογυαλιά. Κι' αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ δικό σου, σενιὸρ ἀτσίδα!

Η σελήνη βυθίσθηκε ἐπὶ τόμα μέσα σ' ἓνα πυκνὸ σύννεφο. Ἡ λίμνη κι' ἡ σπηλιὰ βρέθηκαν μονομιᾶς σὲ πηχτὸ σκοτάδι. Ὁ Ἀβιλάρ μουρμούρισε μιὰ βλαστήμια κι' ἔκανε νὰ σηκωθῇ. Μὰ δυὸ χέρια δυνατὰ τὸν ἄρπαξαν ἀπ' τὶς γάμπες, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλίστηκε στὸ σκληρὸ ἔδαφος. Τὸ πιστόλι του ἔπεσε, τὰ ροζιάρικα χέρια του ἔδραξαν ἓνα ἄλλο χέρι καὶ τὸ ἔστριψαν. Δέχτηκε μιὰ γερὴ γροθιά στὸ κρανίον ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πονέσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε. Ἐνοιώσε ἓνα γόνατο στὸ στήθος του κι' ἓνα σφίξιμο στὸ λαιμὸ του ποὺ παρὰ λίγο νὰ τὸν πνίξῃ κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸν ἀντίπαλό του μὲ τὰ γόνατα καὶ τὶς γροθιές του. Μιὰ πάλι σώμα μὲ σώμα γινόταν μέσα στὴ στενὴ σπηλιά. Ὁ Ἀβιλάρ, βλέποντας πὼς τοῦ ἔεφυγε ἡ νίκη, προσπάθησε ν' ἄρπάξῃ τὸ πιστόλι τοῦ Βαλιέντε, ποὺ τὸ εἶχε χῶσει στὴν τσέπη του. Ἐπειτα κατάφερε καὶ πυροβόλησε στὴν τύχη. Ἡ σφαῖρα δὲν πέτυχε τὸν νέο, μὰ μεγάλωσε ἀντιθέτως τὴν μανία του καὶ διπλασίασε τὶς δυνάμεις του.

— Γουρουνί! Ἄτιμε!

Ὁ Ἀβιλάρ δέχτηκε μιὰ τόσο γερὴ γροθιά στὸ σαγόνι, ποὺ νόμισε πὼς θὰ διαλυόταν ὅλο του τὸ κεφάλι. Ταυτόχρονα μιὰ κεφαλιά στὸ στήθος τὸν πέταξε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Ἦρθε, κουτρουβολώντας μέσα ἀπ' τοὺς ἀγκαθωτοὺς θάμνους, ὡς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ὁ Πέντρο Βαλιέντε ὤρμησε ἔξω νὰ τὸν ξαναβρῇ καὶ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ, μὰ τὸ σκοτάδι προστάτευσε τὸν καπετάνιο τοῦ «Νίνου». Ὅταν ἡ σελήνη δῆλκε ἀπ' τὸ σύννεφο, ὁ νέος δὲν μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ πρὸς τὰ ποῦ εἶχε ἐξαφανιστῇ ὁ ἀντίπαλός του.

Κευρασμένους ἀπὸ τὴν πᾶλη, κάθησε στὸ χώμα γιὰ νὰ σκεφθῇ πὼς θ' ἀντιμετωπίσῃ τὴν κατάστασι ποὺ δημιουργοῦσε ὁ ἐρχομὸς τοῦ πληρώματος τοῦ «Νίνου». Ἐπειτα σηκώθηκε κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν καλύβα.

— Δὲν πρέπει νὰ χάσω οὔτε λεπτό!, μουρμούριζε ἐνῶ ἔ-

τρεχε γοργά ανάμεσα απ' τούς θάμνους.

Όταν έφτασε στην κοιλύδα τών δυο αδελφών, ήτον πολύ άργά πιά. Έκείνο που φοβόταν είχε γίνει.

Στό μέσο του ξέφωτου, ό κοπετάν Άβιλάρ μιλούσε με έξαψι στο Μιγκουέλ και την Κοντσίτα, που τούς είχε σηκώσει απ' τόν ύπνο.

—Σενιόρ Μορόλντα, σενιορίτα, θά σάς εξηγήσω άργότερα πώς έμαθα τά όνόματά σας και γιατί βρίσκομαι εδώ... Άλήθεια, είμαι φίλος σας, άφωσιωμένος στην ύπόθεσί σας και κυνηγώ έναν προδότη που λέγεται Πέντρο Βαλιέντε, που ήρθε νά σάς βρή για νά σάς δολοφονήσῃ και νά πάρῃ τό θησαυρό τῆς Δημοκρατίας μας. Μὲ ξέρετε: είμαι ό Ντομίνγκο Άβιλάρ, ό κυβερνήτης του «Νίνα». Σας έχω δὴ πολλές φορές στην Άντικουέρα... Μπορείτε νά έχετε έμπιστοσύνη σέ μένα!

—Έκείνος ό Πέντρο Βαλιέντε, που σέ μάς παρουσιάστηκε με τό όνομα Ντοσάντος, μάς εἶπε πώς τό «Νίνα» βυθίστηκε αὐτανδρο!

—Απόδειξίς πώς σας γέλασε εἶναι τό ότι βρίσκομαι εδώ με όλο μου τό πλήρωμα και τό καράβι μου! Στην πραγματικότητα, μάς τό έσκασε με μιὰ βάρκα με τρόφιμα και πολεμοφόδια και βγήκε εδώ. Άν άργήσουμε τόσο νά τόν ξαναβροῦμε, εἶναι γιατί τό «Νίνα» δυσκολεύτηκε πολύ νά περάσῃ ανάμεσα απ' τούς ύφάλους... Μά δόξα τῷ Θεῷ! φτάνω εγκαίρως....

Ή λóιπις τῆς σελήνης ποισαγωρούσε τῇ θέσι της σπὰ πρώτα φέγγη τῆς αύγῆς. Τά ψηλά χορτόρια παραμερίστηκαν στο ξέφωτο του δάσους και φάνηκε ό Πέντρο Βαλιέντε που προχώρησε αποφασιστικά πρὸς τό μέρος τους. Ό Μιγκουέλ Μορόλντα σήκωσε τό πιστόλι του κι' έκανε νά πυροβολήσῃ.

—Άλτ! ένα βήμα νά κάνης σέ σκοτώνω!

Ό Βαλιέντε στάθηκε και σπαύρωσε τὰ χέρια πάνω στο στήθος του.

—Αφήστε με πρώτα νά μιλήσω κι' έπειτα με σκοτώνετε, αν τό νομίζετε αυτό αναγκαίό... Έρχομαι νά σας προφυλάξω απ' αυτό τό πολησιόμαρο που ήρθε νά σας ληστέψῃ και νά σας παραδώσῃ στον Κομπραντόρ....

—Και σύ; τόν διέκοψε με θυμό ό Μιγκουέλ. Έσύ τί ήρθες νά κάνης εδώ; Άν είχες καλές διαθέσεις για μάς, δέν θά χρησιμοποιούσες ψεύτικο όνομα! Άρνείσαι ότι εἶσαι πληρωμένος μυστικός πράκτορας του Κομπραντόρ; Άν δέν είσαι κόπιασε νά μάς δείξης τό περιεχόμενο του πορτοφολιού σου και τὴν ταυτότητά σου!

—Είμαι αυτό που λέτε και δέν τό άρνούμαι.

—“Ωστε ήρθες στο νησί για να κλέψης τὸ θησαυρὸ καὶ τὰ ἔγγραφα καὶ νὰ μᾶς ἐξάφανίσης, ἐμένα καὶ τὴν ἀδελφή μου; Αὐτὲς ἦταν οἱ διαταγές τοῦ ἀφέντη σου, ἔ;

—Ναί, πράγματι, αὐτὲς ἦταν!

—Βρωμόσκυλο! “Ο,τι καὶ νὰ μοῦ συμβῇ, θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σκοτώσω ἓνα δούλο τοῦ δολοφόνου τοῦ πατέρα μου!

Μ’ ἓνα νευρικὸ κίνημα τοῦ χεριοῦ σημάδεψε καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη. Ἡ Κοντσίτα μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἔσπρωξε πρὸς τὰ πάνω τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἡ σφαῖρα χάθηκε μέσα στὰ δέντρα. Ὁ Πέντρο Βαλιέντε πήδησε πρὸς τὰ πίσω καὶ χώθηκε στὸ δάσος.

—Εὐχαριστῶ, σενιορίτα Μοράλντα!, φώναξε. Θὰ σὰς ἀνταποδώσω τὴν ὑπηρεσίᾳ αὐτὴ καὶ θὰ δώσω καὶ τὴν ἴδια μου τὴ ζωὴ γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου.

—Κοντσίτα! Γιατὶ μ’ ἐμπόδισες νὰ τὸν σκοτώσω;

—Σενιορίτα! Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνετε αὐτό... Ὁ κακοποιὸς αὐτὸς δὲν θὰ σὰς ἀφήσῃ τώρα ἡσυχους, θὰ σὰς κάνῃ κακὸ!

—Μιγκουέλ!, εἶπε σιγανὰ ἡ νέα. Δὲν λυπᾶμαι γιὰ τὴν ἐπέμβασί μου. Δὲν μπορούμε ἀκόμη νὰ ξεχωρίσουμε τοὺς φίλους μας ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας στὸ καταρριμμένο αὐτὸ νησί. Εἶμαι βεβαίᾳ πὼς αὐτὸ ποὺ ἔκανα δὲν εἶναι κακὸ.

Ἀπὸ μακριὰ ἀντήχησε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Πέντρο Βαλιέντε:

—Θυμηθῆτε πὼς ὁ Ντομίνγκο Ἀβιλάρ μοῦ ἄφησε ἓνα ἐξαίρετο πιστόλι καὶ δὲ θὰ διστάσω νὰ τὸ χρησιμοποιήσω!

—Σενιὸρ Μοράλντα, ὁ κακούργος αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ καὶ νὰ μᾶς ξεκάνῃ στὰ σκοτεινά, ἂν θελήσουμε νὰ πᾶμε τώρα στὸ κατόπι του. Καλύτερα νὰ περιμένουμε ἐδῶ ὥσπου νὰ φέξῃ καλὰ. Τότε τὸν στριμώχνουμε στὴ σπηλιά, ὅπου τὸν βρῆκα ἀπόψε, καὶ τὸν συγυρίζουμε ἔτσι πού νὰ μὴν μπορῇ πιά νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ. “Αν χρειαστῇ, θὰ φωνάξω καὶ τοὺς τέσσερες ἄντρες ποὺ μοῦ ἀπόμειναν πάνω στὸ «Νίνια».

—Ναί!, μурμουρίσε ὁ Μιγκουέλ Μοράλντα κουρασμένος κι’ ἀπογοητευμένος.

Ο ἥλιος ἔλαμπε μ’ ὅλη του τὴν αἴγλη, ὅταν οἱ τρεῖς ἄρχισαν νὰ βαδίζουν μὲ προφύλαξι πρὸς τὴν κατεύ-

θουνσι τῆς λίμνης. Ὁ Μιγκουέλ δρυσκόταν ἐπικεφαλῆς, μὰ, ἀντίθετα πρὸς τὶς προβλέψεις τοῦ Ἀβιλάρ, κανέναν πυροβολισμὸς δὲν τοὺς ὑποδέχθηκε καὶ ἔφτασαν στὴ λίμνη χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἐμποδίση.

—Ἡ ἡσυχία αὐτὴ δὲν προμηνύει κάτι καλὸ!, εἶπε ὁ Ἀβιλάρ πού ἐρχόταν γιὰ προφύλαξι τελευταῖος.

Ἐφτασαν στὴ σπηλιά. Ὁ γυιὸς τοῦ Ἀντώνιο Μοράλντα μῆκε πρῶτος καὶ σὲ λίγο γύρισε κατάχλωμος καὶ μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε εἶπε:

—Τὰ κιβώτια δὲν εἶναι μέσα!

Ὁ Ἀβιλάρ πῆγε διασπικὸς νὰ διαπιστώσῃ καὶ μόνος του τὴν ἐξαφάνισι αὐτὴ.

—Τὸ γουρὺνι! Ἐκλεψε τὸ θησαυρὸ καὶ τὰ ἔγγραφα! Μὰ σίγουρα δὲν μπορεῖ νὰ πῆγε μακριά. Θὰ φωνάξω δυὸ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ θὰ ψάξουμε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τὸ νησί.... Ἀλλοίμονό του, ἂν μοῦ πέσῃ στὰ χέρια μου!

Οἱ δυὸ ἄλλοι, μόλις ἄκουσαν τὰ λόγια του αὐτά, τὸν κύτταξαν περιέργα.

—Καπετὰν Ἀβιλάρ, φαίνεται πὼς ξέρετε πολὺ καλὰ τί περιέχουν τὰ κιβώτια αὐτά!

Ὁ Ἀβιλάρ κατάλαβε τὴ γκάφα του καὶ προσπάθησε νὰ τὴν διορθώσῃ.

—Ναί! Ὅταν ἔπιασά τὸν Βαλιέντε πού ἤθελε νὰ τὰ κλέψῃ τὸν ἀνάγκασα νὰ μοῦ πῇ τί περιείχαν τὰ κιβώτια. Μοῦ πρότινε μάλιστα νὰ μοιραστοῦμε τὸ περιεχόμενό τους.

—Καὶ σεῖς σὰν ἱππότης δὲν δεχθήκατε!, εἶπε μὲ εἰρωνεία ὁ Κοντσίτα.

—Φυσικά, ἀφοῦ εἶμαι μὲ τὸ μέρος σας... Ἐλάτε! Πηγαίνουμε στὴν ἀκρογυαλιά. Θὰ καλέσουμε τοὺς ἀδελφοὺς Ἐράλντο. Εἶναι γερά παλληκάρια καὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν πολὺ.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, τὰ πέντε ἄτομα σκορπίζονταν γιὰ νὰ ψάξουν τὸ δάσος μέτρο πρὸς μέτρο. Ἦσαν ὠπλισμένοι μὲ κυνηγετικὲς καραμπίνες ἢ ρεβόλβερ. Ξαφνικά, ὁ Κοντσίτα πού στεκόταν παράμερα εἶδε νὰ πέφτῃ μπροστά της ἓνα χαλκίκι τυλιγμένο σ' ἓνα κομμάτι χαρτί. Τὸ σήκωσε γρήγορα προσπαθώντας τοῦ κόκκου νὰ διακρίνῃ γύρω της τὴ σιλουέτα ἐκείνου πού τῆς ἔστειλε τὸ παράξενο αὐτὸ μῆνυμα. Ξεδίπλωσε τὸ χαρτί καὶ διάβασε μερικὲς λέξεις γραμμένες μὲ βία:

«Ἀποφύγετε ὅπωςδὴποτε νὰ ἀνεβῆτε στὸ «Νίνας».

Ἡ ἔρευνα ἐξακολούθησε χωρὶς νὰ σημειώσῃ ἐπιτυχία. Κατὰ τὶς πέντε ἢ ὥρα, εἶχαν πιά ψάξει ὅλο τὸ δάσος καὶ τοὺς δράχους τῆς ἀκρογυαλιάς χωρὶς νὰ βροῦν καὶ τὸ πα-

ραμικρότερο ἴχνος τοῦ Πέντρο Βαλιέντε. Κανείς τους δὲν σκέφτηκε νὰ σκαρφαλώσῃ στὸν ψηλὸ κορμὸ μιᾶς ἀγριομπανιᾶς, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ ξέφωτο. Ἄν εἶχε κάνει κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀκροβασία αὐτὴ θὰ εἶχε ἀνακαλύψει τὸ δραπετὴ ἐγκαταστημένο ἄνετα στὴ μέση τῶν γιγαντιαίων κλάδων, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ἀπ' αὐτὸ τὸ πόστο, ὁ Βαλιέντε παρατηροῦσε μὲ εἰρωνεῖα τὶς προσπάθειες τῶν διωκτῶν του, χωρὶς νὰ παύῃ ταυτόχρονα νὰ ἐπιτηρῇ καὶ τὴν πελώρια κουφάλα ἐνὸς ξεροῦ δέντρου, ποὺ στὸ βάθος, τῆς εἶχε ἀποθέσει τὰ δυὸ κιβώτια καὶ τὸν πολύτιμο χαρτοφύλακα.

Ὁ κοπετὰν Ντομίνγκο Ἀβιλάρ βρισκόταν σὲ παροξυσμὸ λύσσας ὅταν ὅλοι τοὺς συγκεντρώθηκαν γύρω του.

—Εἶναι ἀδύνατον ἓνα ἀνθρώπινο πλάσμα φυσιολογικὰ φτιαγμένο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ξερονῆσι αὐτό!, οὐρλιασε. Πάω νὰ πιστέψω πῶς ὁ Βαλιέντε εἶναι φάντασμα ἢ ὅτι ἐμεῖς ὅλοι εἴμαστε ἡλίθιοι!... Ἔτσι εἶναι, εἴμαστε ἡλίθιοι!... Ὅπως δὴποτε ὅμως τὸ «Νίνα» δὲν διέκοψε τὸ ταξίδι του γιὰ τὸ τίποτε κι' ὁ χαμένος καιρὸς πρέπει νὰ πληρωθῇ!. Μιγκουέλ καὶ Κονσίτα Μοράλντα, θάρρητε μαζί μας. Θὰ σὰς πᾶμε στὴν Ἀντικουέρα!

Ἡ Κονσίτα ἔκανε ἓνα βῆμα μπρός.

—Καπετὰν Ἀβιλάρ, θὰ ἐξακολουθήσετε τὸ ταξίδι σας μόνος μὲ τὸ πλήρωμά σας. Ἐγὼ κι' ὁ ἀδελφός μου θὰ μείνουμε στὸ νησί.

Ὁ Μιγκουέλ ποὺ ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει ἐνίσχυσε τὴν ἀδελφή του.

—Ἡ Κονσίτα ἔχει δίκιο! Θὰ μείνουμε ἐδῶ καὶ δὲν εὐχόμεθα παρὰ ἓνα πράγμα: νὰ σὰς δοῦμε νὰ ξαναρθῇτε ὅσο τὸ δυνατό γρηγορώτερα!

—Ὡστε ἔτσι!, γρύλλισε ὁ Ἀβιλάρ. Ἡ ἀπόφασίς σας εἶναι ὀριστική;

—Δὲν πρόκειται νὰ ἀλλάξουμε γνώμη.

—Λοῦί, Φελίξ Ἐράλντο! Θυμόσαστε τὶς ὁδηγίες ποὺ σὰς ἔδωσα μέσα στὸ δάσος! Ἐκτελέστε τες!

Οἱ δυὸ ναῦτες, ποὺ ἔρχονταν ἡσυχὰ πίσω ἀπ' τὰ δυὸ ἀδελφία, ρίχτηκαν πάνω τους, τοὺς πέταξαν χόμω, τοὺς ἔδεσαν γερὰ καὶ τοὺς ἔρριξαν στὰ πόδια τοῦ Ἀβιλάρ.

Ἐκεῖνος, ἀπαθής, παρακολουθοῦσε τὴν ἄγρια αὐτὴ ἐπιχείρησι καθαρίζοντας κι' ὀνάζοντας ἀργὰ καὶ φλεγματικά τὴν πίπα του.

—Νὰ τί στοιχίζει νὰ κάνῃ κανεὶς τὸν πολληκαρῶ στὸν καπετὰν Ντομίνγκο Ἀβιλάρ!... Ἦρθα στὸ ξερονῆσι αὐτὸ γιὰ νὰ κάνω λεφτά, πολλὰ λεφτά! Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Βα-

λιέντε μου χάλασε ένα μέρος του σχεδίου μου: τὸ χρυσάφι τοῦ Μοράλντα καὶ τὰ γρόμματα τοῦ Κομπραντόρ μου ξέφυγαν ἀπ' τὰ χέρια. Μοῦ μένετε μόνο σεῖς, ἐλπίζω πῶς θὰ πάρω ένα γενναῖο ποσὸ γιὰ τὴν αἰχμαλωσίᾳ σας. Ὁ στρατηγὸς Κομπραντόρ δὲν θὰ διστάσῃ νὰ μοῦ γεμίσῃ τὸ πουγγὶ χρυσάφι, ἂν τοῦ παραδώσω τοὺς κληρονόμους καὶ διαδόχους τοῦ Ἀντώνιο Μοράλντα!.... Ὅσο γι' αὐτὸ τὸν κανόγια τὸν ἀστυνομικὸ, θὰ ψοφήσῃ στὸ νησί του πλάι στὴν τσάντα του καὶ στὰ κιβώτια μὲ τὰ λεφτά.

—Δὲν εἶδα στὴ ζωὴ μου ἄλλο πλάσμα τόσο κακὸ, τόσο συκαμερὸ ὅσιν καὶ σένα!, εἶπε ὁ Μιγκουέλ.

—Λέτε ὅ,τι θέλετε! Σάμπως πληρώνετε φόρο γιὰ τὰ λόγια! Αὐτὰ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουν οὔτε τὴ δική σας τύχη, οὔτε τὰ δικά μου σχέδια. Φελίξ! Λουῖς! Ἐμπρὸς, δρόμο! Φορτωθῆτε ὁ καθένας σας ἕναν ἀπ' τοὺς ἀφεντάδες κι' ἀκολουθήστε με στὸ «Νίνα».

Ἀκούστηκε ἕνας ξερὸς πυροβολισμὸς. Ἡ σφαῖρα ἔσκιζε τὸν ἀέρα καὶ ἤρθε καὶ σφηνώθηκε στὸ κρανίον τοῦ Λουῖς Ἐράλντο, ποῦ ἔσκυβε γιὰ νὰ πιάσῃ τὴν κοπέλλα. Ὁ ἀπαίσιος συνένοχος τοῦ κοπετὰν Ἀβιλάρ ἔπεσε βογγῶντας πλάι στὸ θῦμα του.

—Προσοχή!, οὐρλιασε ὁ Ἀβιλάρ. Εἶναι ὁ ἀστυνομ...

Δὲν τέλειωσε τὴ φράσι του κι' ἄρχισε νὰ στριφογυρίζῃ γύρω του οὐρλιάζοντας. Στὸ τέλος σωριάστηκε χάμω καὶ δὲν ἀκουγόταν παρὰ ὁ φρικτὸς ρόγχος τῆς ἀγωνίας του. Ἡ σφαῖρα τοῦ Βοαλιέντε τοῦ εἶχε βγάλει τὰ μάτια καὶ τοῦ εἶχε σπάσει τὴ ρίζα τῆς μύτης, χωρὶς νὰ τὸν σκοτώσῃ ἑμμέσως. Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος πλήρωνε τὰ ἐγκλήματά του μ' ἕνα φοβερὸ τέλος καὶ μὲ ἀβάσταχτους πόνους.

Πεσμένος μπρούμυτα στὴ χλόη, ὁ Φελίξ Ἐράλντο ἄδειοζε τὴν καραμπίνα του στὸ δρόντο πάνω στοὺς θάμνους τοῦ ξέφωτου. Ἀπὸ ψηλά, πάνω στὴ μπατανιὰ του, ὁ Πέντρο Βοαλιέντε ἐκάγχαζε σιγανὰ περιμένοντας νὰ τοῦ παρουσιάσῃ στόχο. Ὁ ναύτης προσπάθησε νὰ σωθῇ φεύγοντας. Ὁ τελευταῖος πυροβολισμὸς τοῦ Βοαλιέντε τοῦ τσάκισε τὴ σπονδυλικὴ στήλη, ρίχνοντάς τον στὴ γῆ ὅπου ἔμεινε ἀκίνητος.

Μερικές στιγμές αργότερα ο άπεσταλμένος του Κομπραντόρ φάνηκε στο ξέφωτο. Χωρίς να πη λέξι έλυσε τα δεσμά των σιχημαλώτων και βοήθησε έπειτα την Κοντσίτα να σηκωθή όρθια.

—Σενιόρ Μιγκουέλ, σενιορίτα Μοράλντα!, είπε. Είστε ελεύθεροι. Τα δυο κιβώτια κι' ο χαρτοφύλακας με τα έγγραφα βρίσκονται σε μιὰ κουφάλα σ' αυτό το ξεροδέντρο που βλέπετε εκεί πέρα. Δεν μένει πιαρά να τα πάρετε και να τα μεταφέρετε πάνω στη γολέτα. Θα σας βοηθήσω ακόμα με τὸ να σας απαλλάξω απ' τους ανθρώπους του 'Αδιλάρ που έμειναν πάνω σ' αυτή. Έπειτα, μπορείτε να φύγετε για όπου θέλετε. Θα πρέπει να ταξιδέψετε με πανιά γιατί είστε μόνο δυο και δεν μπορείτε να επιβλέπετε τις μηχανές, να κρατάτε τιμόνι και να κάνετε ό,τι άλλο χρειαστή. 'Ο δρόμος που περνούν τα ποστάλια δεν είναι μακριά. 'Ο άνεμος είναι πολύ ευνοϊκός και σε τρεις μέρες το πολύ θα συναντηθήτε με καινένα βαπόρι κι' έτσι θα σωθήτε...

—Μὰ εσύ, Ντοσάντος... "Ηθελα να πῶ... Βαλιέντε!

—'Εγὼ θα μείνω στο Νησί των Σκελετών.

—Είσαι τρελλός!... Αυτό σημαίνει θάνατο σε πολύ λίγο διάστημα...

—Αυτό θα είναι ή τιμωρία μου!... Καταλάβατέ με. Είμαι φίλος του στρατηγού Κομπραντόρ. Έκανα τὸ κίνημα μαζί του, όταν ανατρέψαμε την κυβένησι του πατέρα σας, και δέχτηκε την έποστολή μου εδώ με μεγάλο ένθουσιασμό. Βγήκα στο ξερονήσι αυτό για να πάρω τὸ χρυσάφι και τὰ έγγραφα και να σας εξαφανίσω για πάντα. 'Ο Κομπραντόρ τὸ ήξερε πῶς είσαστε εδώ. 'Ο ναύτης, που τὸ έσκασε με τὸ γίωτ σας, ήθε και κατέφυγε στην 'Αντιγκουέρα. 'Ο πληγωμένος σύντροφός του πέθανε στο δρόμο, μα εκείνος τὰ κατάφερε να επιζήση. 'Η πρώτη φροντίδα του ήταν να αποκρύψει στο στρατηγὸ ό,τι ήξερε. Πήρε μιὰ πολύ σπενδαία άμοιβή, μα την άλλη μέρα βρήκαν τὸ πτώμα του στο λιμάνι. Οί όπαδοί σας τὸν έξώντωσαν... Φτάνοντας όμως εδώ, τί βρήκα; Δυὸ νέους συμπαθητικούς και γεμάτους θάρρος, που μόρρεσαν να υπερνικήσουν κι' αυτόν ακόμα τὸ θάνατο που σκορπούσε τὰ βέλη του στο έρημονήσι αυτό. Μου δείξατε άμέσως έμπιστοσύνη, με ώδηγήσατε στη σπηλιά. Από τή στιγμή εκείνη, ή άποστολή για την όποιά είχα πληρωθῇ μου επέβαλε να σας σκοτώσω. "Οχι μόνο σας άφησα ζωντανούς, μα συνέλαβα και τὸ σχέδιο να σας σώσω, να σας βοηθήσω. 'Ο 'Αδιλάρ μου χάλασε πρὸς στιγμήν τὰ σχέδια προσπαθώντας να καρπωθῇ τὸν θησαυρὸ για λο-

γαριασμό του. Είμαι εύτυχης που σάς έλευθέρωσα άπ' αυτό τὸ κτήνος, μὰ άρνούμαι νά δεχτώ τὶς εὐχαριστίες σας γι' αυτό... Ἡ επέμβασίς μου εἶναι ἡ ένταπόδοσις τῆς χειρονομίας τῆς σενιριότας, όταν με προσφύλαξε άπό τὴ σφαῖρα τοῦ πιστολιοῦ σας... Νά, ὅλη μου ἡ ἱστορία! Ἀπέτυχα στήν άποστολή μου, πρόδωσα τὴν ὑπόθεσι καὶ τὸν άνθρωπο πού ὑπηρετοῦσα, εἶμαι άνάξιος νά παρουσιαστώ ξανά μπροστά του!

—Πέντρο! Εἰσθε άντιθέτως ἕνας άνθρωπος με καρδιά κι' ἡ συνείδησί σας καὶ μόνο σας ὑπαγόρευσε μιὰ τέτοια συμπεριφορά, όταν άποφασίσατε νά μάς προστατεύσετε άντί νά μάς σκοτώσετε... Ἀντιθέτως, θὰ φύγετε μαζί μας, θὰ πάρετε θέσι στό πλάι μας, σάν ὁπαδός μας.... Πρέπει νά διαδεχθῶ τὸν πατέρα μου, νά ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ θάνατό του κι' ἔσεἰς θὰ με βοηθήσετε! Σὲ λίγο καιρό, ὁ μυστικὸς στρατός μας θαδίζοντας άπό νίκη σὲ νίκη, θὰ διώξη τὸν σφετεριστὴ τῆς ἐξουσίας.... Γιατὶ θὰ τὸ καταλάβετε πιά, πιστεύω, πῶς ὁ Κομπραντόρ εἶναι ἕνας προδότης, πουλημένος στοὺς ξένους. Ἐξαπάτησε ὅλο τὸ λαό μας καὶ μαζί του καὶ σάς!... Ἐμπρός, Πέντρο Βαλιέντε! Ταχθῆτε κάτω, άπ' τὴ σημαία τῆς δίκαιης ὑποθέσεώς μας καὶ ὑπερασπίστε τὰ δικαιώματα τοῦ νόμιμου κληρονόμου τοῦ δολοφονηθέντος Προέδρου τῆς Δημοκρατίας μας!

Ὁ νέος χαμογέλασε με πικρία.

—Τί θὰ λέγατε σεῖς, σενιόρ Μοράλντα, γιὰ ἕναν ἄνθρωπο πού ξαφνικά θὰ ἔκαιγε ἐκεῖνο πού εἶχε λατρεύσει καὶ θὰ ἔστρεφε τὰ ὅπλα ἐναντίον τοῦ εὐεργέτη του;

—Θά ἔλεγα πῶς άνοιξε τὰ μάτια του καὶ θὰ τὸν ἐκτιμοῦσα με τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἐκτίμησί μου.

—Εἰσθε πολὺ γενναίοφρων!

Ἡ Κονσιτία προχώρησε πρὸς τὸν Πέντρο καὶ στάθηκε πολὺ κοντά του. Τὸν κύτταξε παρατεταμένα. Τὸ μαγνητικὸ θέλητρο τῆς ματιάς της διαπέρασε τὸ νέο ὡς τὰ βάθη τῆς καρδιάς του, φέρνοντάς του μιὰ παράδοξη γαλήνη. Τὰ δροσάτα κι' ἑλαφρά χέρια της ἄγγιξαν ἁπαλά τὰ ρωμαλέα μπράτσα του πού ἦσαν μαυρισμένα άπ' τὸν ἥλιο, τὸν άνεμο καὶ τὴν ἀλμύρα τῆς θάλασσας.

—Πέντρο!, τοῦ μουρμούρισε σάν ἕνα ψίθυρο... Δὲν θὰ φύγω άπ' τὸ Νησί τῶν Σκελετῶν δίχως ἑσένα!

Ὁ Μιγκουέλ Μοράλντα ἀπομικρύνθηκε, καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ τόσο ἀπλή αὐτὴ φράσις τῆς ἀδελφῆς του θὰ ἐπηρεάζε τὶς άποφάσεις τοῦ Βαλιέντε περισσότερο άπ' τὰ πιὸ πειστικά λόγια πού θὰ τοῦ ἔλεγε ἐκεῖνος.

—Κονσιτία, μὴν ἐπιμένῃς, ἔκανε ὁ Πέντρο στήν κοπέλλα πού τὸν κύτταξε με τὰ ἐκφραστικά της μάτια. Εἶμαι

έναν προδότης απέναντι στὸν ὄρκο μου καὶ στὸ καθήκον μου. Πρέπει νὰ πληρώσω μὲ τὴ ζωὴ μου τὴν προδοσίαν μου αὐτή. Τὸ «Νησί τῶν Σκελετῶν» θὰ γίνῃ ὁ παντοτινός μου τάφος.

—Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μείνῃς ἐδῶ Πέντρο, μίλησε ἀποφοισιστικά ἡ νέα. Δὲν ἔκανες κοιμιά προδοσία. Προδότης ἦσουν μέχρι πρὸ ὀλίγου. Τώρα ἀπέδειξες πῶς εἶσαι ἕνας τίμιος ποιητής. Δὲν καταλαβαίνεις πῶς ἔχω τὴν ἀνάγκη σου; Εἶσαι ὁ μόνος πού θὰ μπορέσης νὰ μᾶς βοηθήσῃς στὸν ἱερό σκοπό μας. Στὴν τιμωρία τοῦ τυράννου, καὶ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ Μιγκουέλ. Κι' ἐπειτα....

Σώπασε γιὰ λίγο καὶ κοιμήλωσε τὸ κεφάλι.

—Κι' ἐπειτα, ἔκανε.... δὲν καταλαβαίνει πῶς ἡ μοῖρα σὲ ἔφερε μπροστά μου γιὰ νὰ μᾶς δέσῃ καὶ τοὺς δυὸ στὴν ἴδια ζωὴ, στὸ ἴδιο μέλλον;

Ὁ Πέντρο θέλησε κάτι νὰ πῇ, νὰ ἀρνηθῇ, μὰ ἡ ἀρνήσις του πνίγηκε προτοῦ βγῇ στὰ χεῖλη του. Αἰσθανόταν κι' αὐτὸς πῶς κάτι τὸν ἔδενε κοντὰ στὴν Κοντσίτα. Ἐπειτα μίλησε:

—Τὸ τραγικὸ Νησί τῶν Σκελετῶν καὶ τοῦ θανάτου μου φανέρωσε τὴν ἀληθινὴ ὄψιν τῆς ζωῆς Κοντσίτα. Ὁ Πέντρο Βαλιέντε θὰ σὲ ἀκολουθήσῃ μὲ πίστι, ὅπου καὶ νὰ πᾶς. Θὰ μοιραστῇ τὴν τύχη σου καὶ τὴ ζωὴ σου ὅσο πικρὴ κι' ἂν εἶναι. Ὁ ὄρκος πού με ἔδεσε μὲ τὸν Κομπραντόρ με κύλησε στὴν ἀτιμία. Ὁ ὄρκος πού θὰ με δέσῃ μαζί σου θὰ ξεπλύνῃ ἀπὸ τὴ συνείδησί μου ὅλα τὰ ἀμαρτήματα τοῦ παρελθόντος. Ναί, Κοντσίτα, θ' ἀφήσω τὸ νησί καὶ θάρθω μαζί σου....

.....
—“Ε, ἀπ' τὸ «Νίνια»!

Ὁ Πακέσο, ὁ τιμονιέρης, κι' ὁ Σάμ, ὁ νέγρος μάγειρας, ἔσκυψαν ἀπ' τὴν κουπαστὴ κι' ἀνοιγνώρισαν στὴ βάρκα τὸν πρῶν ἐπιβάτη τους.

—Ἐλάτε στὴ στεριά! Ὁ Ἀλιβάρ σᾶς χρειάζεται νὰ τὸν βοηθήσετε...

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, οἱ τρεῖς ἄντρες ἀποβιβάζονταν στὸ μέρος ὅπου δρίσκονταν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀντώνιο Μοράλντα. Ὁ Βαλιέντε δὲν τοὺς ἔδωσε κοιμιάν ἐξήγησι.

—Πακέσο!, ρώτησε ἀπότομα. Ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι μὲ τὸ μέρος τοῦ καπετάν Ἀβιλάρ;

—Ἄν ὀχι περισσότερο ἀπ' ὅτι εἶμαι μὲ τὸν ἴδιο τὸν πατέρα μου! Ταξιδεύω μὲ τὸ βοπόρι του ἕκασι ὁλόκληρα χρόνια καὶ δὲν θὰ φύγω ποτὲ ἀπὸ κοντὰ του.

—Τότε, πῆγαινε ὡς τὸ δάσος: ἐκεῖ θὰ βρῇς τὸν Ἀβιλάρ, μέσα σὲ κάποιο ξέφωτο.

‘Ο Πακέσο απομακρύνθηκε χωρίς δισταγμούς.

—Καὶ σύ, Σάμ; Θὰ σ’ ἄρεσε νὰ φύγης ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τοῦ ‘Αβιλάρ καὶ νὰ ἀναλάβης ὑπηρεσία σὲ μάς, πάνω στὸ «Νίνα»;

—Τοῦ Σάμ δὲν τοῦ καίγεται καρφὶ γιὰ κανένα! Θὰ ὑπηρετήσῃ κάθε καπετάνιο φτάνει νὰ τοῦ φέρνεται καλὰ καὶ νὰ τὸν καλοπληρώνῃ!

—Λοιπὸν, ἔλα μαζί μοις στὸ κοράβι.

‘Ο ἥλιος ἔγερνε μέσα σὲ μιὰ πορφυρένια καὶ χρυσὴ καταιχινιά, ὅταν τὸ «Νίνα» σήκωσε ἄγκυρα.

Πάνω στὴ σαραβαλιασμένη γέφυρά του, θρίσκονταν τρία νεαρὰ πλάσματα γεμάτα ἐλπίδες, ποὺ ἦσαν δεμένα μεταξύ τους μὲ τὰ γλυκὰ δεσιμὰ μιᾶς εὐλικρινοῦς ἐγάπης καὶ μιᾶς προγυμναστικῆς φιλίας.

Ἐνὰ χρόνον ἀργότερα, δουλεύοντας καὶ πολεμῶντας ὁ ἕνας στὸ πλευρὸ τοῦ ἄλλου, κατῶρθωσαν νὰ ἐκτελέσουν τὸ καθήκον τους καὶ μὲ σκληρὸν ἀγῶνα νὰ ἀποκαταστήσουν στὴ θέσι τοῦ τὸ νόμιμον διάδοχον τοῦ ‘Αντώνιο Μοράλιντα.

Τὸ Νησί τῶν Σκελετῶν διακρινόταν σὰ ματωμένο ἀνάμεσα ἀπ’ τὶς φλογισμένες ἀνοιχταμπές τοῦ ἡλίου ποὺ ἔδυε. ‘Ο τελευταῖος συνέννοχος τοῦ καπετάν ‘Αβιλάρ ἔμενε ἐκεῖ μόνος, ἐγκαταλειμμένος στὴ διάθεσι καὶ τὴν κρίσι τῆς Μοίρας....

ΤΕΛΟΣ

Τὸ Δεύτερο Βιβλίο τοῦ «ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ» ποὺ
κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὰ τὸν τίτλο

~~~~~

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΑΝΔΕΩΝ

~~~~~

εἶναι ἡ ἱστορία δύο τολμηρῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἀνε-
βαίνουν στὰ μυστηριώδη βουνὰ τῶν "Ἀνδεων καὶ
ἀνακαλύπτουν μιὰ παράξενη χρυσή πολιτεία τῶν
"Ινκας, ὅπου ἐνεδρεύει ὁ θάνατος καὶ ὅπου τοὺς
περιμένουν καταπληκτικὰ ἐπεισόδια! Τὸ Δεύτερο
Βιβλίο τοῦ «ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ» θὰ γοητεύσῃ ὅλους
τοὺς φίλους τῶν ἐκλεκτῶν περιπετειῶν!

ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο. Ε. Γραφεῖα:
Λέκκα 22, Ἀθήναι.—Δημοσιογραφικὸς Διευθυντής: Στέλιος Ἀ-
νεμοδουράς — Οικονομικὸς Διευθυντής: Γεώργιος Γεωργιάδης.

«ΔΙΑΜΑΝΤΙ» BIBLION 1

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ἀριστουργηματικὰ μικρὰ
μυθιστορήματα γύρω ἀπὸ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ
ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΙΚΕΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΕΣ
ΝΑΥΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΕΣ

Τιμὴ δρχ. 2

ΓΕΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο.Ε.
ΛΕΚΚΑ 22—ΑΘΗΝΑΙ